

ГУНЕЛ ЛИНДЕ СМЕШНИ СЕМЕЙСТВА

Превод от шведски: Антоанета Приматарова-Милчева, 1992

chitanka.info

Странни хора има, брей! Да вземем например смешните семейства. Онези, дето живеят на улица „Близнаците“. Знаеш ли я? На един хвърлей оттук. Сложи тази книга в една бебешка количка и карай до първия ъгъл, оттам вече има само пет минути път. Почти цялото време ще вървиш направо. Така ще стигнеш до една детска площадка с люлки и синкавосребристо платнище, разпънато върху тревата. Стигнеш ли детската площадка, извади книгата от количката и виж на първата картинка как изглежда улица „Близнаците“. Не можеш да я сбъркаш с друга улица, защото всички къщи на нея си приличат като близнаци. Всички са еднакво големи и си имат самостоятелни входи.

Различни са само семействата, които живеят в тях. Но те пък са толкова различни, че просто не е за вярване! Ще видиш!

Но какви ги приказвам! Къде ще излизаш да търсиш улица „Близнаците“! Току-виж се окаже трудно да намериш бебешка количка или каквото и да е, в което да сложиш книгата — да речем, количка за кукла, пазарска или ученическа чанта, спортен сак, кошница, бонбониера или металическа кутия. Я си стой по-добре в къщи, пък аз ще ти разкажа. Ще ти разкажа за всички семейства, които живеят на тази улица — какво правят, какво струват. Пък ти може да познаеш някои от тях и така, на книга...

А те са:

Добре Дада (продавач в магазин)
Дада Дада (която сипва храната в училищния стол)
Бива Дада
Става Дада
Защоне Дада
Може Дада

Хич Нене (който брои парите в банката)
Неняма Нене (която работи на гише в пощата)
Недей Нене
Ненелия Нене

Бързай Нямавреме (който кара пожарна кола)
Веднага Нямавреме (телефонистка)
Тичай Нямавреме
Минута Нямавреме

Друг път Имавреме (който продава стари книги)
Полека-Лека Имавреме (която се грижи за гостите в един почивен дом)
Маняна Имавреме
Кротко Имавреме

Хоп Давай (който отговаря за младежкия клуб)
Думба Давай (екскурзоводка)

Троп Давай
Лумба Давай

Край Престани (полицай)
Баста Престани (която работи на гардероба в къпалнята)
Стига Престани
Стой Престани

Тинтири Бърабъра (изобретател)
Еврика Бърабъра (и тя изобретателка)
Идея Бърабъра
Минтири Бърабъра

Раз Типтоп (майстор)
Джаста Типтоп (която ръководи фирма за битови услуги „Край
на вашите проблеми“)
Праста Типтоп
Прас Типтоп

Чичо Нивелир Смяра (портиер)
Лия Либела (гълтачка на огън)

СЕМЕЙСТВО ДАДА

В първата къща на улица „Близнаците“ живее семейство Дада. Татко Добре, мама Дада и четирите им деца — близнаците Може и Защоне и близначките Бива и Става. Ще речеш навярно: „Какво им е особеното?“ Ами особеното е, че те винаги отговарят с „да“. „Да“, за каквото и да става дума. За беда те са готови да кажат „да“ на всяка глупост. Но от друга страна, те посрещат с „да“ и всичко разумно. „Да, да, да“ — бърза да отговори всеки един Дада, сякаш изрича скороговорка.

Веднага ще ти дам един пример: Може, Защоне, Бива и Става се връщат по обичайния си път от училище към къщи. Вървят, размятат чанти и се зазяпват по всички витрини, покрай които минават. Много са интересните витрини, пред които се застояват, но любимата им витрина е тази на магазина за животни. Подът зад стъклото е покрит със стърготини, малка решетка разделя витрината на две. От едната страна се боричкат тромави паленца — всяко гледа да захапе някое друго за ухото. От другата страна скимтят новородени котенца. Прогледнат ли веднъж, те се свиват на кълбо и започват да дебнат опашките си. Над кученцата и котенцата висят кафези с папагалчета: банановожълти, тревистозелени или синкави като истински порцелан. На витрината има и клетки с бели мишки.

И ето че веднъж, изправени за пореден път пред толкова много животинчета, четиримата малки Дада се сръчкаха един друг и в един глас се запитаха:

— Дали да не помолим мама да си вземем едно животинче?

Досещаш ли се как си отговориха? Хукнаха вкупом към къщи — кой от кой по-бързо. Може за малко не се спъна, а Бива направо блъсна една жена. Когато нахълтаха в къщи, завариха майка си в кухнята — тя тъкмо попълваше един талон от вестника. Защото във вестника пишеше: попълнете и изрежете.

— Мамо, може ли да си взема куче? — викна Може Дада.

— Ами да, момчето ми! — съгласи се госпожа Дада. — Толкова е хубаво човек да си има куче.

— А аз? А аз? Искам и аз! — викнаха в един глас Зацоне, Бива и Става.

— Да, разбира се — съгласи се госпожа Дада. — Иначе няма да е справедливо.

— Страшна си, мамо! — развика се Зацоне. — А може ли да си взема и едно коте? Мъничко и черничко?

— Да, защо не — съгласи се госпожа Дада. — Стига да си внимателен с него и да не го държиш под корема, когато го вдигаш.

— О, тогава и аз искам коте — обади се Може, Бива и Става.

Може искаше бяло коте с черни лапички, Бива — жълтеникаво на ивици, а Става — сиво с розово носле. И майка им отново се съгласи.

— А пък аз искам и папагалче — обади се Бива. — Може ли?

— Даа... — съгласи се госпожа Дада.

Сестра ѝ и братята ѝ също поискаха да си имат папагалчета. Става на свой ред си пожела бяла мишка. Толкова отдавна си мечтаела за това. И всички гракнаха можело ли и те да си вземат по една бяла мишка.

— Да, да, да — повтаряше само госпожа Дада.

— А пари, за да ги купим?! — викнаха четиримата в един глас.

И госпожа Дада се видя принудена да им даде портмонето си с всички пари, които имаше в него.

— Не го изпускайте из ръце и не забравяйте да приберете рестото — предупреди ги тя, преди да излязат (ако трябва да бъде съвсем точна, преди да изхвъркнат) от къщи.

— Добре, добре! — отвърнаха децата, вече на вратата.

Но Бива припна обратно и така прегърна майка си, че за малко да я удуши.

— Обичам те — каза Бива. — Ти си най-навитата майка, която познавам!

И също изхвърча навън, защото трябваше да догони останалите, преди да са стигнали до магазина. Та би ли могла да не избере лично своите животни!

Всеки от четиримата получи по четири животинчета, тъй че ресто нямаше. Но независимо от това на път за дома децата през

цялото време внимаваха за портмонето. Внимаваха и да не изпуснат своите котета, кученца, папагалчета и бели мишки. Най-трудно се носеха белите мишки. Госпожа Дада позволи на децата да внесат животните в къщата и те плъзнаха из всички стаи. Кученцата гледаха да ухапят котетата, котетата взеха белите мишки, които се стрелкаха насам-натам, за топчета и решиха да си поиграят с тях. А папагалчетата се разположиха върху един корниз и защъкаха напред-назад, сякаш имаха някаква цел. Наложиха се да разпределят животните по стаи, гостната отредиха на кученцата, а спалнята — на котетата. Зацоне и Може прибраха в своята стая белите мишки, а Бива и Става взеха папагалчетата. Но от време на време Бива притичваше да види как е бялата ѝ мишка. И тогава понякога белите мишки нахлуваха в кучешката стая.

Когато татко Дада се прибра от работа, всичко бе тръгнало почти нормално. Кучето на Зацоне се мъчеше да прегризе един пантоф, а кучето на Може — телефонния шнур. Палето на Става бе докопало любимата кукла на Бива и бе забило зъби в ръката ѝ. А кученцето на Бива бе ухапало топката на Става.

— Виж какво прави глупавото ти куче — викаха в един глас Бива и Става.

А мама Дада дръпна татко Добре настрани и на четири очи го попита:

— Нали нямаш нищо против, че всяко от децата си има свои животинчета? Толкова ме молиха!

— Добре, добре — отвърна Добре Дада, при това съвсем искрено.

Но с течение на времето в къщата стана малко притеснено. Вероятно защото белите мишки започнаха да се множат. Постепенно в стаята на момичетата стана тясно за тях и трябваше да ги прехвърлят в стаята на кученцата, която преди това наричаха Голямата стая. Сега я прекръстиха на Голямата стая на белите мишки. В Голямата стая на белите мишки бързо се завъди голяма челяд от малките на първите бели мишки, от техните внуци и правнуци. Много от тях се настаниха в телевизора, където беше топло и приятно. Белите мишки се стрелкаха напред-назад в кутията на телевизора, а картината трептеше и прескачаше. Вече не можеха да се гледат детските предавания. А по пода почти нямаше къде да се стъпи, защото навсякъде гъмжеше от бели мишки.

— Жал ми е за тях — каза един ден Може. — Вече няма къде да танцуват. Дали да не ги пуснем да се преселят другаде, а?

— Дааа! — викнаха в един глас всички Дада.

Те взеха една стара ска, която стоеше на балкона, подпряха я на балкона на едни съседни и по този мост белите мишки веднага запъплиха в дълга върволица, изнизаха се и повече не се върнаха. В къщата настъпи известно облекчение. Но в нея останаха да живеят кученцата, котетата и папагалчетата.

Докато Може, Защоне, Бива и Става бяха на училище, малките деца от околните къщи често се отбиваха да видят техните кученца и котенца.

— Не може ли да вземем някое от кученцата и да го поразходим? — случваше се да попита някое от тези деца.

— Да, разбира се, че може! — отвръщаше мама Дада.

— Може ли да вземем едно коте, за да си играем с него у дома като с бебенце? — идваха да питат други деца.

— О, да, нямам нищо против! — казваше и на тях мама Дада.

Но накрая се появиха и няколко наистина ужасно глупави хлапета, които попитаха:

— Може ли да пуснем за малко папагалчетата да видим как летят?

— Да, може, пуснете ги! — каза отново мама Дада.

Тя така и не разбра кога и как в къщата не остана нито едно папагалче, нито едно коте, нито едно кученце! Когато се прибраха и видяха това, Може, Защоне, Бива и Става вдигнаха на майка си истински скандал.

— И ти си им позволила да отнесат нанякъде всичките ни животни? — викнаха Бива и Става.

— Дааа — отвърна естествено майка им.

— И си ги пуснала, без да попиташ за адреса им?! — забелязаха строго Може и Защоне.

— Дааа — отвърна отново майка им.

— Ти на всичко ли си готова да кажеш „да“?! — викнаха децата в един глас.

И госпожа Дада само кимна утвърдително. Нищо друго не можеше да направи. Но едва не се разплака, защото и на нея ѝ беше мъчно, че в къщата не е останало поне едно котенце. Така би ѝ се искало да се отърве от навика си да одобрява всичко.

Разсърдиха се не само малките деца. На семейство Дада бяха сърдити и всички съседи, в чиито домове се подслониха мишките, а и самите мишки не останаха доволни.

— Да си нямаш работа с някой Дада! — казваха си хората. — Ние сме за съседите Нене.

СЕМЕЙСТВО НЕНЕ

В къща номер 2 на улица „Близнаците“ живее семейство Нене. Точно срещу семейство Дада. Мама Неняма, татко Хич Нене и техните син и дъщеря — Недей и Ненелия. Ще речеш навярно: защо е весело със семейство Нене? Мда, работата е там, че не съм сигурна дали изобщо е весело с тях. Те казват на всичко „не“. От сутрин до вечер само не, не и не. За каквото и да става дума.

Да речем, седнали са да вечерят с кюфтенца, всяко колкото една хапка, а и без гарнитура, и Ненелия току решава да попита майка си:

— Когато навърша единайсет години, ще получа ли малко повече джобни пари? На всичките ми съученици им дават по повече джобни пари, отколкото вие на мен.

— Не, няма! — отвръща майката на Ненелия.

— Но може би ще ми давате повече джобни пари, когато стана на дванайсет години? — пита Ненелия.

— Не — отговаря майка й.

— Тогава може би когато навърша деветнайсет? — не се отказва Ненелия.

Но и този път всичко остава по старому.

— Щом кажа веднъж не, значи не — отвръща неумолимо госпожа Нене. — А сега яж и мълчи, че трябва да поговоря с татко ти. Мили Хич, ще ми отпуснеш ли малко повече пари за домакинството? Да знаеш само колко поскъпна херингата — казва тя.

— Хич не се надявай — отвръща Хич. — И дума не може да става за това. Че с какво ще плащаме тогава данъците и непредвидените разходи? Я бягай да купиш вечерния вестник, Недей — да видите какви ли не нещастия стават. Но нямам никакви дребни. Кой ще ми даде едно петаче на заем?

— Аз във всеки случай не! — отвръща Ненелия. — Останала съм без каквито и да е джобни пари, а и когато ги имам, гледам да ги пестя за нещо разумно.

— На мен също недей да се надяваш! — обажда се Недей.

— Не, и дума да не става — казва мама Неняма. — Нямаме пари за вестници.

И всичко си остава по старому, а семейството — без вестник. Четиримата Нене продължават да вечерят с мъничките колкото хапка кюфтенца. На Недей му се иска допълнителна порция, а Ненелия се чуди как да не изяде последните три, защото на обяд в училищния стол си е отяла вече на кюфтенца. Но и двамата си мълчат. Недей знае какъв ще е отговорът на майка му, ако си поиска още, а и Ненелия е сигурна, че ще ѝ откажат, ако помоли да не си доизяжда вечерята. И така двамата седят, забили поглед в чиниите си.

— Искат ли някой да му сипят още? — пита изведнъж мама Неняма.

— Не, аз не — отвърща Ненелия и тя наистина не може да вкуси нито хапка повече.

Недей така иска да каже „да, аз искам“, но просто няма как. И макар че всичко би дал за още три вкуснички, попрепържени кюфтенца, той мълчи и само поглъща с поглед чинията с кюфтенцата.

— И на мен недей — проронва той накрая и в същия миг вече съжалява за думите си.

Но госпожа Нене не може да знае това. Тя взема чинията и я изнася в кухнята. Прибира кюфтенцата дълбоко навътре в хладилника. Какво пък, утре ще ги сложи в доматения сос за макароните.

— Бива ли такова нещо! — провиква се вътре в трапезарията господин Нене. — Да не съм те видял друг път! Ама че работа! Посягаш значи на залъка на сестра си? — кара се той на Недей, който се е опитал да вземе скришом кюфтенцата на Ненелия.

Недей нищо не отговаря. Искат му се да каже „да, точно така“, но не може.

— И това ми било брат! — вика татко Хич. — Кажи нещо де!

— Не, тъй не бива — отвърща Недей, защото не смее да отговори какво мисли. А той мисли, че посягайки на кюфтенцата на Ненелия постъпва като истински добър брат. На нея ѝ личи, че хапка повече не може да преглътне.

— Да ти изям ли аз пък десерта? — продължава татко Хич.

— Недей! — отвърща веднага Недей.

— А ти да си се молила Недей да изяде твоите кюфтенца? — обръща се бащата към Ненелия.

— Не — отвърща тя. И наистина не го е молила. Но всъщност така би искала да каже „да“, та да се отърве от тези проклети кюфтенца. Освен това ѝ е жал, че не може да ги даде на Недей, който е толкова гладен.

Лоша работа било това да не можеш да казваш „да“!

— А сега няма какво да ми се кумите повече на масата — решава госпожа Нене. — Вдигам всичко.

Недей и татко Хич трябва да станат от масата. Десерт няма да има за никого.

— Може ли и аз да стана от масата? — пита Ненелия.

— Не, преди да видя празната ти чиния — отвърща, разбира се, мама Неняма.

И така, тя не може да раздигне масата. Принудена е да чака Ненелия. Жал ми е, да ти кажа, за семейство Нене. Никак не им е лесно и на тях самите.

Но те нямат равни на себе си, когато става дума да се отхвърли с „не“ някоя глупост. Както онзи път, когато три непознати момчета позвъниха на вратата им и помолиха Недей да им донесе топката. Без да искат, я били ритнали така, че паднала на железопътната линия и тъй като ги било страх да не ги сгази влакът, не можели да си я приберат сами.

— Ще пуснете ли Недей да играе с нас? — попита най-нахалното момче.

— Не, няма — каза госпожа Нене и им затръшна вратата.

Но след малко те позвъниха отново.

— Недей ритна топката ни върху релсите. Предайте му веднага да иде и да я прибере, защото иначе така ще му смачкаме фасона, че и вие няма да го познаете! — заплаши едно момче, високо колкото самият господин Нене.

— Хич не се надявайте! — отвърна господин Нене. — Не разрешавам да се прибира някаква си топка с опасност за живота! Където е паднала, там да си стои!

— Ама аз само така, пошегувах се! — каза дангалакът. — Топката не е върху релсите. Тя падна върху едно отцепено от брега парче лед, което постепенно се отдалечава от сушата! Кажете на Недей, че стига да вземе топката, ще му даваме да рита заедно с нас.

Недей надникна изпод мишницата на татко си.

— Нали ще прибереш топката, Недей? — попита дангалакът. —
Знам аз, че си смело момче.

— Недей да ме мислиш за глупак! — отвърна Недей.

С общи усилия баща и син успяха да затръшнат вратата под носа на непознатите момчета. Момчетата натискаха звънеца, натискаха го, докато най-накрая той се развали и замлъкна, но и докато дрънчеше, никой не им отвори.

Само Ненелия стоеше при вратата. И когато звънецът най-сетне замлъкна, тя повдигна лекичко капака, през който раздавачката пускаше пощата, за да провери дали са си отишли момчетата.

А непознатите това и чакаха. Най-малкото момче, дребничко и симпатично на вид, пхна една коркова запушалка под открехнатия капак, та да не може Ненелия да го затвори.

— Кажи на брат си, че искаме да говорим с него и ще има нещо и за теб — опита се да я съблазни то. — Не искаш ли едно бонбонче?

— Представи си, не! — тросна му се Ненелия и издърпа корковата запушалка.

Тъй като говореше, момчето не бе забелязало, че краят на вратовръзката му се е пхнал в отвора под капака, който сега се затръшна и я прищипа. Докато то се чудеше как да се освободи, по линията профуча влакът и удари топката, която полетя надалеч.

Толкова надалеч, че накрая падна на улицата. И там вече всеки можеше да я прибере.

Особено неприятно е, когато някой има добра идея и очаква подкрепа от семейство Нене. Да речем, подхвърли се, че когато вали дъжд, в семейство Нене би могло да се играе тенис на маса, тоест някой поиска да внесе там маса за тенис и да опне върху нея мрежа. И то при положение, че семейство Дада са сложили люлка в своя гараж, тъй че играчите на тенис има и къде да си почиват. Семейство Нене няма да се съгласи за нищо на света. Даже през лятото. Хич няма да изкара дори колата, та да може да се влезе в гаража. Неняма не би си мръднала пръста за каквото и да е, а и Недей и Ненелия ще са против.

— Не, не, не и не!

Затова всички любители на тенис на маса казват:

— Да си нямаш работа с някой Нене. Ние сме за съседите Дада!

НЕНЕ И ДАДА СПАСЯВАТ ЕДИН НЕЩАСТНИК, КОИТО СЕ ДАВИ

Семейство Дада и семейство Нене са съседи на улица „Близнаците“. Сигурно се питаш дали се познават?

— Да, разбира се, как да не се познаваме! — ще ти отговори всеки един Дада.

— Не, само бегло! — ще ти кажат в дома на Нене.

Тъй или иначе, неделен ден, когато нямат никаква по-важна работа, двете семейства често излизат заедно на разходка. И ето какво става, ако им се наложи да спасяват някой давец се:

— Какъв прекрасен ден! — казва сутринта Дада Дада. — Непременно трябва да отидем на голяма разходка!

— Да! Може! Защо не?! — викат един през друг Може, Защото, Бива и Става.

— Хич да ги нямаме такива! — намесва се Хич Нене. — Никакви големи разходки!

И завили не завили зад ъгъла на улица „Близнаците“, те поемат по пътеката, която се вие край брега — брега на Сивия залив. Приятно е да се върви по тази пътека. Край нея се срещат тук-там и борове, и брези. През зимата ледът в средата на залива е гладък като огледало и който иска, може да се пързалия с кънки. Топлите отточни води от баните на улица „Близнаците“ не стигат до тук. Ледът на гладкото огледало в средата на залива е дебел. Но има и други места. С много дупки, където ледът е слаб. Само че тези места се знаят. Навсякъде са поставени табелки, които предупреждават за тях.

— Мда, какво хубаво и тихо време — подхваща Добре Дада.

— Ами, я виж колко е ветровито! — казва Неняма Нене.

В този миг излиза вятър и подхваща шапката на господин Нене. Неговата мека черна шапка. Издухва я върху леда, започва да я пързалия — надалеч, все по-надалеч. Шапката стига до ръба на една дупка. И цопва в нея, полюшвана от водата. Но всичко става толкова бързо, че нашите приятели не успяват да проследят пътя ѝ.

— Шапката ми! Шапката ми! — вика господин Нене.

— Вятърът ще я издуха пак насам — успокоява го госпожа Дада.

— Хич не се и надявам! — отвърща господин Нене. — Край, повече няма да я видя!

Всички спират и започват да се оглеждат.

Никой не подозира, че под леда към брега плува един тюлен. Тюленът търси дупка, за да подаде глава и да подиша малко въздух. Ето че той забелязва дупката, наскоро която се носи шапката на господин Нене. Хоп! Тюленът подава глава точно под шапката и тя се надява на главата му. Подпрял перки върху леда, за да диша, отдалеч тюленът прилича на най-обикновен човечец. Пръв го забелязва Може.

— Гледайте! Там се дави човек! — провиква се той.

— Да, вярно бе! — викват до един всички Дада.

— О, не, колко ужасно! — обажда се Неняма Нене.

— Хич да не си на неговото място! — добавя Хич Нене.

— О, не, той едва се държи! — казва Ненелия.

— О, не, сигурно ще измръзне! — обажда се Недей.

И те гледат ли, гледат. Но не върви само да гледат.

— Трябва да му помогнем! — обажда се някой.

— Да! — викват всички Дада.

— Не! — реват на свой ред Нене.

Всички се втурват надолу към брега и се втренчват в дупката с нещастника.

Добре Дада предлага всички да се хванат за ръце и да излязат във верига върху леда. Първият да подаде ръка на нещастника в дупката, а след това всички с общи усилия да дърпат, докато го изтеглят на сушата.

— Не, в никакъв случай! — възразява Неняма Нене. — Ледът няма да издържи!

Дада Дада предлага да вземе някой по-дебел и як клон, да пропълзи до дупката и след като нещастникът се хване здраво за единия край, да го изтегли от водата.

— Ама ти хич не си била умна! — възразява Хич Нене. — Нали така и ти ще паднеш в дупката! Прекалено си тежка.

Близнаците Може и Защоне предлагат да се върнат бегом до улица „Близнаците“ и да позвънят на пожарната — да изпратят колкото може по-бързо кола с пожарникарска стълба. Ще сложат

пожарникарската стълба върху леда и онзи от дупката ще се хване за нея.

— Не, недейте! — казва Недей. — Няма да успеете. Докато се върнете, ще е вече късно.

Бива и Става носят своите въженца за скачане — да се сгряват, когато им стане студено. Те предлагат да ги завържат едно за друго и единия край на удвоеното въже да спуснат на нещастника с шапката. Хване ли той веднъж въжето, биха могли да го издърпат, без да стъпят върху леда.

— Не! — възразява Ненелия. — Само ще си загубите въженцата, мен слушайте. И после няма да има с какво да скачате.

Тюленът слуша, слуша целия този разговор, пък току му омръзва и се гмурва отново под водата, за да си похапне малко херинга. Така, както си е с шапката на главата.

И когато нашите смешни семейства отново поглеждат към дупката сред леда, там вече няма никой.

— Да, ето че се удави! — решават всички от семейство Дада. — Удави се и край, да!

— Хич и не се учудваме — подхващат всички от семейство Нене. — Знаехме си ние, че спасение за него няма...

И продължават по пътя си.

— Добре де, сам си е виновен! — казва Добре Дада. — Щом е толкова глупав да тръгне по леда.

— Да, така е, затова нека да не мислим повече за него! — предлага Дада Дада. — Само ще се натъжим. Хайде всеки да си мисли за нещо весело!

— Да! Защо не! — развикват се близнаците и близначките Дада. — Да си мислим за топли кренвирши! С горчица и кетчуп! И за нови ръкавици!

Понякога да се чудиш кои са по-сбъркани — семейство Дада или семейство Нене! Този път в дупката плуваше тюлен, а тюлените не се давят току-така. Но ако наистина беше човек? Нашите смешни семейства пак щяха да си тръгнат сред всеобща веселба!

А тюленът отново подава глава от водата и вижда, че хората се отдалечават. Колко жалко, ами шапката? Той си услужи с нея само за малко. Но сега вече не я иска, защото му пречи, когато плува под водата. Тюленът излиза върху леда и по корем тръгва да настигне

хората. С шапката в уста, та хората веднага да я видят. Бива и Става тъкмо са се извърнали, за да проверят къде се бавят братята им. Те първи забелязват тюлена.

— Я гледайте, тюлен! — провикват те. — При това носи шапката! Да!

— Да, може би иска награда! — решават Може и Зацоне. — Защо не, това наистина е шапката на чичо Хич!

Но никой от семейство Нене не им вярва.

— Хич не прилича на моята шапка — решава чичо Хич. — Не, не е тя!

— Не, не е — добавя леля Неняма. — Няма да получи никаква награда от нас!

— Не, няма — пригласят и Ненелия, и Недей.

„Ама че смешни семейства“ — решава тюленът и отново се гмурва под водата.

Запазва шапката, за да лови с нея херинга. За него случаят е приключен.

Но малко по-нататък, след като са подминали вече два бора, че и една бреза, господин Нене изведнъж спира край брега. Спират и не помръдва.

— Не — започва да говори той сам на себе си. — Не, не, не и не! Бива ли така — човекът се давеше, а ние го оставихме и си продължихме по пътя! Ами ако този нещастник пак покаже глава! Трябва да се върнем! Веднага!

— Да! Добре! — съгласяват се всички Дада. — Да вървим!

Плюят си на петите и хукват назад. Да, но не е никак лесно да открият дупката. Тюленът е отплувал и отдалеч всички дупки си приличат. Вниманието им привлича единствено някакъв кръгловат черен камък, който стърчи над леда доста далеч от брега. Всички решават, че това е шапката, а под нея и нещастният човек.

— И това ако не е той! — казва Хич Нене и тръгва по леда. — Съмнение няма, никакво съмнение!

Но на това място ледът е тънък, а и дупката е доста навътре. На брега е поставена голяма масивна табела. „Стъпването върху леда е опасно!“ — четете се на нея. Господин Нене минава покрай самата табела. Господин Дада вижда това от брега. Той е съвсем сигурен, че господин Нене е прочел надписа.

„Да, сигурно го е прочел. Та той и оттук се вижда съвсем ясно“ — мисли си господин Дада. Затова не казва нищо. Но господин Нене не е обърнал внимание на табелата. Хряс! Тряс! Ледът се пропуква! И той цопва! Господин Хич Нене цопва. Цопва във водата.

— О, не! — разкрещява се господин Нене. — Хич да не сте ме оставили тук! Помощ!

Татко Нене не е тюлен. Водата е прекалено студена за него! А и той не може да диша като тюлен! Само пръхти, гълта вода и се дави. На няколко пъти опитва да изпълзи върху леда. Но ледът се пропуква на все нови и нови места.

Жена му и децата стоят като истукани.

— Не, не може да бъде! — стене Неняма Нене.

— Не, колко ужасно! — казва Недей.

— Не, просто не мога да гледам! — добавя Ненелия.

Затова пък татко Дада изтръгва предупредителната табела от земята и я плъзва по леда, така че тя стига до ръба на дупката и господин Нене успява да се хване временно за нея. Мама Дада хуква да доведе помощ от града. Близнаците Може и Защоне спринтират към пожарната и пътьом минават покрай една строителна площадка, където намират стълба. Близначките Бива и Става стягат на възел въженцата си за скачане. Само след миг всички отново са заедно.

Завързват двойното въже за стълбата и се хващат за него, готови да дърпат към сушата. Добре Дада ляга по корем и предпазливо запълзява по леда със стълбата, протегната напред. Стълбата все повече се приближава към дупката. Ето че най-сетне господин Нене би могъл да се хване за нея.

— Хвани се за стълбата! — крещят всички от брега.

Но какво отговаря Хич Нене в този миг? Той, който знае да казва само не?

— Не! — вика той.

За щастие тук са и останалите Нене. Те най-добре знаят какво да кажат на татко Хич, та да го накарат да стори необходимото.

— Да не искаш да се удавиш? — провиква се Неняма. — И да ни оставиш сами на този свят?

— Или може би искаш да те оставим тук и да се приберем у дома? — крещи Недей.

— Или да си изплачем очите по теб? — добавя Ненелия.

— Не! Не! Не! — простенва господин Нене и най-сетне се хваща за стълбата.

Господин Дада започва да пълзи назад, всички са стиснали здраво въжето и дърпат и скоро цялата дружина се озовава отново на брега. В същия миг пристига с колата си и госпожа Дада. Има опасност господин Нене да стане на шушулка. Да, бързо в колата! Със светкавична скорост към къщата на улица „Близнаците“ и шляп отново във водата! Този път обаче във ваната. Тъй че господин Нене хубавичко се напари.

Вече по домовете си, семейство Нене и семейство Дада си отдъхват.

— Добре все пак, че имаме за съседни тези Дада — казват си всички Нене. — Какво бихме правили без тях!

Дада също са единогодушни:

— Добре все пак, че имаме за съседни тези Нене! Без тях за никъде не сме.

СЕМЕЙСТВО НЯМАВРЕМЕ

Но на улица „Близнаците“ не живеят само семействата Дада и Нене. Тук се намира и къщата на семейство Нямавреме — точно до къщата на семейство Дада. И къщата на семейство Нямавреме — точно до къщата на Нене. Ако през погледа ти от някой вход изхвърчи човек като изстреляна граната или друг изчезне зад най-близкия ъгъл като стрела, да знаеш, че това е бил някой от семейство Нямавреме.

Таткото се казва Бързай. Той върши всичко на мига. Досега нито веднъж не е закъснявал за работа. Едва поеме дъх будилникът да зазвъни, и татко Бързай вече е на крака и си мие зъбите. И будилникът силно се разколебава. Какъв смисъл има да звъни, след като стопанинът вече е на крака? Така разсъждава той.

Но в следващия миг си казва: „Дали пък да не кажа една дума на госпожата?“

Но мама Веднага вече е нахлузила роклята си и приготвя кафето.

„Ами децата? — решава будилникът. — Дали пък да не подсетя тях?“

Но отново се оказва, че е закъснял.

Синът Тичай Нямавреме вече припка към училището със сандвич в ръка. А сестра му Минута тъкмо излиза от къщи.

— Побързайте! — подвиква от прозореца майка им. — Да не закъснееете!

Но двете деца вече са зад ъгъла. Те не чуват нито майка си, нито будилника.

И будилникът се тръшва по гръб и напълно отчаян, рита с крака във въздуха сякаш е калинка.

Татко Бързай винаги пристига пръв на работа. Ако не е на работното си място, когато влезе началникът, това означава само, че вече е отърчал нанякъде по работа. Каквото и да върши, той винаги страшно бърза. Излязъл не излязъл, ето че отново се връща. И в следващия миг пак хуква нанякъде. По друга задача.

— Браво, Бързай! Защото работата е бърза! — казва началникът и продължава да прелиства книгата си. Много важни книга.

Бързай свършва всяка поставена му задача, че и още нещо отгоре. В обедната почивка намира време да се срещне с жена си Веднага и я придружава, за да изберат заедно палтото, от което тя има нужда. В следобедната почивка занася на поправка куклата на Минута, а прибирайки се в къщи, той се отбива да купи и батерия за джобното фенерче на Тичай.

Мама Веднага не остава по-назад. В обедната почивка тя придружава Бързай, за да му купят нови домашни пантофи, а в следобедната почивка намира време да извади абонаментна карта за градския транспорт на Тичай и да пусне писмото на Минута до баба й.

Да не говорим пък колко неща вършат Тичай и Минута!

Когато в час по физкултура играят баскетбол, Тичай, види ли, че някой от другия отбор се насочва с топката към техния кош, винаги успява да изпревари противника и да осуети атаката му.

А когато в час по английски в класа на Минута учителката рече да погледне часовника си, Минута успява за това време да остави своя учебник настрана, да помогне на приятелката си по чин да отвори своя на вярната страница, да й покаже до къде са стигнали, да й преведе всичко шепнешком и в мига, в който учителката въздъхне, да се наведе отново над собствения си учебник.

Всички в семейството са припрени. Така се чувствуват най-добре. Оставят например часовниците си да избързват, та да сварят по-рано от предвиденото — да речем, да пристигнат първи, ако имат среща с някого.

Веднъж в града за малко щеше да се случи нещастие. Една жена изтърва от прозореца петаче, някакъв чичо понечи да слезе от тротоара и да вдигне петачето, насреща му се зададе кола, която като нищо можеше да го бутне, жената на свой ред внезапно се надвеси през прозореца, за да го предварди от колата, загуби равновесие и полетя надолу в същия миг, в който петачето стигна ръба на най-близката канализационна решетка и щеше да изчезне завинаги! Да, но точно тогава Тичай възпря чичото, Веднага придърпа Тичай и Бързай и вече заедно, тримата, уловиха жената още във въздуха, а Минута успя да сграбчи петачето, преди да се е изтърколило през решетката!

Работата е там, че всички Нямавреме си бяха определили този ден среща на местопроизшествието точно в пет и десет. Нещастieto щеше да се случи в пет и осем минути. Да, но те подраниха до един и така успяха да го осуетят.

Единствено колата не се съобрази със създалото се положение, не можа да вземе завоя, удари се в насрещната стена и полицаят ѝ състави акт.

— Не бива да се бърза толкова! — говореше полицаят, обърнат към колата. — И за вас се отнася това! — добави той след това за членовете на семейство Нямавреме и всички останали, които имаха уши да слушат.

Мама Веднага се скара пък на Тичай:

— Ако не бях аз да те дръпна, сега щеше да си под колелата на автомобила!

— Но той щеше да сгази чичото, ако не бях го избутал назад! — напомни Тичай.

— Ако не ме бяхте хванали, направо щях да се пребия! — обърна се жената към татко Бързай.

— Я вижте какво си имам! — обади се и Минута.

Разрешиха ѝ да задържи петачето. И всички бяха доволни и щастливи.

Но да се бърза и всичко да върви на минутата не винаги е полезно.

Нашите познайници Нямавреме решиха да отпразнуват щастливия край на злополучното преमेждие. Влязоха в първия срещнат магазин за хранителни стоки и купиха за тържествената трапеза сметанов сладолед с ягодов пълнеж и кюфтенца със сметанов сос, а за петачето и един бонбон. После се спуснаха по задачи (общо дванайсет — разпределиха ги на всеки по три), кръстосваха града надлъж и нашир и накрая се прибраха на улица „Близнаците“ с градския автобус.

Всички се включиха в приготвянето на вечерята. Мама Веднага сложи на котлона тенджерата с картофи, а татко Бързай я свали. Сетне тя включи печката да стопли кюфтенцата, а той я изключи. Тичай подреди на масата големите чинии с вилици и ножове за кюфтенцата. Но Минута мигом ги раздигна и сложи купички и лъжички за сладоледа. Седнаха да вечерят. За съжаление Минута бе прибрала

големите чинии, преди да са сипали кюфтенцата. Така се наложи да ги ядат в купичките за сладолед. Е, голяма работа. Картофите бяха сурови, защото татко Бързай ги бе свалил от печката само миг след като мама Веднага ги сложи на огъня. И сега бяха корави като топки за голф. А и кюфтенцата бяха студени! Кога да се стоплят, след като между включването и изключването на котлона нямаше и миг. Дълбоко замразените кюфтенца стояха като топчета сладолед.

— Да си представим, че това са сладоледени кюфтенца — предложи Тичай. — Нали и без това ги ядем в купички за сладолед!

И те се нахвърлиха върху кюфтенцата в този им вид.

— Дали да не започнем отначало? — предложи Веднага.

Но никой не искаше да губи повече време с вечерята.

— Няма за кога! — каза Бързай.

— Да, наистина! Ами железницата! — викна Тичай.

— Да! — подкрепи го Бързай. — Идвам с теб!

Баща и син се втурнаха надолу към мазето — там бе построена електрическата железница на Тичай, за която татко Бързай бе купил нова батерия. Цял ден си бяха мечтали как след вечеря ще си поиграят с влакчето!

Викове им така стреснаха Минута, че едно кюфтенце ѝ заседна на гърлото. Наложил се майка ѝ да я тупа по гърба, да я кара да се наведе напред с разперени ръце и отново да я тупа по гърба, преди кюфтенцето да излезе от кривото ѝ гърло. От това Минута цялата почервения.

— А десерт не искате ли? — подвижна мама Веднага надолу към мазето.

Но се оказа, че никой не иска вече сладолед. Слава богу, защото сладоледът отдавна се беше разтопил. Така е, когато първо се купува сладолед, а след това се хуква по задачи — и то дванайсет на брой. Ягодовата плънка бе изтекла още на улицата. Така че по стълбите и по пода на кухнята нямаше следи за забърсване.

Затова пък полицаят, който продължаваше да обикаля из улиците на центъра, за малко не се подхлъзна по разтеклия се сладолед.

— Казвах ли аз, че не бива да се бърза толкова?! — измърмори той.

Жалко, че никой от семейство Нямавремe не го чу. Нашите познайници си бяха у дома и се канеха вече да си лягат. Всички се

суетяха напред-назад и до един се изредиха да навиват будилника.

— Ще ме подлудят тия Нямавреме — измърмори будилникът и се развали. — Аз съм за съседите Имавреме — беше последната му въздишка.

СЕМЕЙСТВО ИМАВРЕМЕ

Семейство Имавреме много прилича на семейство Нямавреме — само дето при тях всичко е наопаки! В семейство Имавреме никой за нищо не бърза. Всяка важна работа се отлага за друг път, за друг ден. Неважните неща също се протакат, защото при тях съвсем пък няма защо да се бърза. Бащата е роден на втория ден на Великден, майката — на втория ден на Коледа. Досещаш ли се защо се наричат Имавреме? Точно така, защото, щом стане дума да се върши нещо, те веднага казват: „Има време!“ Всички часовници в къщата изостават. Когато някой от семейството се намери да върши нещо, вече е прекалено късно за това.

— Жалко, но това е положението! — въздиша в такива случаи Полека-Лека (тоест госпожа Имавреме).

Тя се обръща с тези думи към Другпът Имавреме, бащата на семейството. След продължително мълчание той ѝ отвръща:

— Да, наистина нищо не може да се направи!

И те се усмихват доволно един на друг и не се и помръдват от местата си. Всичко това става обикновено край телевизора, пред който седят почти винаги и децата.

Отдясно на майка си и баща си, в червеното кресло, с кожена ушанка на главата и хокейни кьнки на краката седи Кротко. Освен това той е облечен с грейка.

— Няма ли да свалиш поне кьнките? — казва мама Полека по някое време.

— Само кротко! — отвръща Кротко. — Не ми вади душата. Има още много време до пролетта!

Но след като размисля малко, той се размърдва в креслото и отпуска ръце на страничните облегалки, тъй че ръкавиците му да се изхлузят на земята от само себе си. Прекалено топло е да изгледаш цял игрален филм, облечен като за навън.

— Нали ти казах, че е късно за ледената пързалка — промърморва татко Другпът. — Сигурно вече е затворена!

— Да, но аз вече бях започнал да се обличам — възразява Кротко. — Нищо, ще отида друг път!

Отляво на родителите, в другото червено кресло, седи Маняна. Тя е по нощница още от предния ден. Миналата нощ е спала в креслото, за да си спести разкарването до леглото. От вчера си е наумила, че ще гледа този филм, защо да става тогава?

Маняна носи това име, защото в деня, когато трябваше да я кръщават, майка ѝ пак седеше пред телевизора. Даваха също както сега някакъв чуждестранен игрален филм; телефонът иззвъня, мама Полека се разбуди и хвърли едно око на телевизора. Да, и точно в този миг тя видя на екрана красива девойка и младеж със снежнобели зъби — двамата стояха прегърнати и шепнеха „маняна“, тъй че се чу в цялата къща.

А на испански „маняна“ значи „утре!“ Мама Полека реши, че това е най-хубавото име, което е чувала някога, и тъй като телефонът упорито продължаваше да звъни, тя стана и вдигна слушалката. Мислеше си, че след толкова бавене вече ще са затворили, но колкото и странно да бе, от другата страна се обади глас. Пасторът, който трябваше да кръсти Маняна, настояваше да му се каже най-сетне какво име ще носи момичето. И този път той получи отговор.

— Кой беше? — попита Другпът (след около четвърт час).

— Тук има пръст съдбата — отвърна Полека-Лека (само след някакви си пет минути). — Вече е решено и край.

— И кога ще я кръстим? — въздъхна след време Другпът.

— Не сега, има време — отвърна мама Полека-Лека.

И двамата се спогледаха доволни.

Та това е историята около името на Маняна. А то ѝ е лика-прилика. Маняна има дълга красива коса, която никога не би подрязала, най-малкото не днес, може би друг път. И Маняна не мърда от мястото си съвсем като канапетото, на което седи. Никой не е в състояние да се намести по-удобно пред телевизора от нея.

— Нямаш ли някаква работа, Маняна? — пита понякога татко ѝ в прилив на енергия.

— Как да нямам! — отвръща Маняна. — Завчера се наложи да вдигна телефона, а вдругиден трябва да превключа телевизора на втора програма. Просто нямам сили вече!

— А кой беше на телефона? — пита Другпът, решен да проведе разговора докрай.

— Пак беше пасторът — отвръща Маняна. — Питаше дали да дойде у дома да ме кръсти. Защото според него това трябвало да стане преди първото причастие!

— А кога ще е то? — въздъхват Полека и Другпът.

— Има време — успокоява ги Маняна.

И те остават в креслата си и доволно се споглеждат.

Но един ден през прозореца на къщата влетя едно птиче. През прозореца, който Полека-Лека все се канеше да затвори. Това беше банановожълто папагалче с ранено крило. Папагалчето тупна на пода и остана там неподвижно. Виждаше се само, че сърцето му бие до пръсване от уплаха. Страх го беше да не го хванат. С раненото крило не можеше да излети през прозореца. Но в стаята никой не се помръдна. Никой не скочи, никой не се развика. Нашите познайници Имавреме останаха по креслата си и дружелюбно загледаха папагалчето.

Това даде смелост на папагалчето да се изправи на крака и да доуцука до ръкавицата на Кротко. То се отпусна върху ръкавицата и задиша учестено. От няколко дни най-различни хора от улица „Близнаците“ непрекъснато го преследваха, за да го върнат на семейство Дада, откъдето беше избягало. Наплашено от всички тези хора, то бе налетяло на стъклото на един прозорец и се бе ударило, да, само от уплаха се обърка. Кротко скришом наблюдаваше папагалчето.

Той понечи да се почеше по главата, защото ушанката започваше да го спарва, но се отказа.

„Я по-добре да си седя кротко — реши той, — че да не изплаша птичето.“

Часове наред папагалчето събира сили върху ръкавицата. Сетне огладня. Изправи се с мъка и закуцука с влачещо се крило към Полека-Лека. Погледна я първо с едното, а после и с другото око.

На облегалката на креслото си Полека-Лека бе оставила сандвич, който трябваше да ѝ замести вечерята. От ръжен хляб с цели зрънца ръж и с парченца краставица отгоре. Най-подходящият сандвич за едно папагалче. Полека-Лека внимателно взе сандвича, натроши го и по пода наоколо се посипаха ръжени зрънца и парченца краставица.

Папагалчето зацъка напред-назад и ги изкълва. Сетне погледна отново с едно око Полека-Лека, сякаш искаше да ѝ каже:

— А ти няма ли да хапнеш нещо?

— Има време! — отвърна равнодушно Полека-Лека и остана в креслото си. Тя също внимаваше да не подплаши папагалчето.

През нощта папагалчето се добра до креслото на Маняна и се скри отдолу, за да преспи под покрив. То остана там и на следващия, и на по-следващия ден. Креслото се превърна за него в санаториум, където изчакваше да му оздравее крилото.

— Маняна, ти нали щеше да превключваш на втора програма? — попита Другпът този ден.

— Има време — отвърна Маняна, като внимаваше да не помръдне, за да не изскърца креслото.

На третия ден папагалчето излезе изпод креслото. Крилото не го болеше вече и то направи опит да лети, като кацна на главата на Другпът. Разходи се няколко пъти напред-назад по пътя, на който беше сресана косата му, и огледа стаята отвисоко.

— Нали днес беше решил да отидеш на работа и да поподредиш там книгите? — прошепна Полека-Лека.

— По-добре друг път — отвърна Другпът.

Така постепенно папагалчето укрепна и оздравя. То дори започна да обича хората, най-малкото нашите познайници Имавреме.

За беда обаче семейство Имавреме постепенно бе застрашено от гладна смърт — никой не се съгласяваше за нищо на света да се размърда, за да не стресне папагалчето. Никой не помръдваше от креслото си. Филиите ръжен хляб така си мухлясаха в кутията за хляб, краставицата в хладилника се спаружи. Кой знае как би завършила цялата история, ако не се бе появил коминочистачът, който питаше дали комините не се нуждаят от почистване.

— Добре, почистете комина — каза татко Другпът. — Кухнята е там — посочи той, без да става.

— Щом и без това ще влизате в кухнята, ще бъдете ли така добър да ни пригответе и вечеря? — реши да опита Полека-Лека.

И представяш ли си? След като коминочистачът прочисти комина, той се замисли и реши да спаси живота на цялото семейство. Свари една тенджера макарони и преди да си тръгне, внесе на всеки по една купа макарони.

Зато на следния ден, когато пасторът на своя глава се появи, за да кръсти Маняна, той завари голямо безредие... В дневната с телевизора навсякъде се търкаляха празни купи, а по пода имаше следи от сажди и трохи. В къщата нямаше нито една чиста купа за кръщенето.

— Да си нямаш работа с някой Имавреме — каза раздразнено пасторът. — Аз съм за съседите Нямавреме!

Но всъщност по-важно е какво си мислеше папагалчето, нали?

ИМАВРЕМЕ И НЯМАВРЕМЕ ЗАЛАВЯТ ИЗБЯГАЛИ ТИГРИ

А сега, детето ми, да отидем заедно на улица „Близнаците“ при нашите смешни семейства. Заслужава си, защото точно днес в града пристига цирк. И циркът ще разпъне шатрата си в края на улица „Близнаците“ — няма да е лошо да се поразходим до там и да видим какво става. Например как циркаджиите ще вдигнат шатрата. А когато тя се заклати като едногърба камила, току-виж се наложи да помогнем и ние с нещо — да държим някое въже, докато шатрата изправи гръб. Пък ще видим и всички животни, които лежат в клетки на колела и чакат да получат храна — тигри, тюлени и кученца с панталонки. Циркът има и два слона, но те не са в клетки. Ще видим и много, много коне с дълги опашки. А когато се нагледаме на животните, ще се върнем на самата улица и ще си купим по едни топли кренвирши. Да, непременно!

Ах, колко жалко, в момента не можем да си купим кренвирши, защото продавачът е затворил павилиона — и той като нашите смешни семейства е отишъл да види цирка. Всички са скупчени край шатрата на цирка, няма да откриеш (и как иначе?) само нашите познайници Имавреме — те решиха: има време, ще разгледат цирка друг път. Недей да търсиш и семейство Нямавреме, защото те пък днес се заловиха с голямо разместване в къщи. И сега са точно в разгара на работата. Голям късмет имат, че са у дома си.

Защото ей сега един от тигрите ще излезе от клетката си!

Някой ще подхвърли:

— Я да видим дали клетката на тигъра не може да се отвори!

И ще го чуе Зацоне Дада.

— Да, защо не! — ще викне той и ще отвори клетката.

Та ето го и него — тигърът. Голям, свиреп тигър със свъсени вежди и красиви бели зъби. Той излиза заплашително от клетката, оглежда се и се устремява към павилиона за топли кренвирши.

Хубаво се подредихме сега! Какво стоим още тук?! Трябва да направим нещо, иначе тигърът ще ни изяде! Бързо! Измислих! Аз ще склуча ръце, а ти ще стъпиш върху тях и така ще се покатериш върху покрива на павилиона. Давай! По-живо! Браво! А сега иде мой ред, шмугвам се бързо в павилиона и затръшвам вратата след себе си! Добре, сега ти си върху покрива, а аз вътре. Тигърът приближава с тежка походка. Привлича го миризмата на кренвирши... Ами сега? Дано само ни се притекат на помощ нашите смешни семейства! Ей, къде се дянаха те!

Ами Имавреме седят пред телевизора. Маняна разресва косата си — ту напред, ту назад. Кротко я кара наистина кротко и не прави нищо. Дватамата гледат към екрана, на който се появява нашият тигър. Само дето картината пак играе и не са много сигурни дали това е котка, или тигър.

— Я хлопни телевизора, Другпът — казва Полека-Лека. — Нищо не се вижда така!

— Друг път — отклонява таткото.

В момента текат новините и говорителят съобщава:

— От цирк „Дрън“ е избягал опасен тигър. Уважаеми граждани, обявена е тревога!

Но никой от семейството не чува съобщението, защото точно в този момент отсреща семейство Нямавреме са в стихията си и изведнъж по цялата улица отеква дум-дум-прас!

— Я им викнете да не вдигат толкова шум — предлага Другпът. — Не се чува какво казват по телевизията!

Но нито Полека-Лека, нито някой друг от семейството откликва. Има време!

А отсреща Нямавреме търсят ново място за телевизора. Именно телевизорът бе издумкал преди малко, когато го тръшнаха на новото му място. Бързай няма търпение да го включи, за да провери дали не му е станало нещо. И на екрана се появява говорителят, който тъкмо съобщава:

— Извинете, грешка. Не един, а два тигъра са избягали от цирк „Дрън“! Уважаеми граждани, обявена е двойна тревога!

Това съобщение чуват вече и Имавреме, и Нямавреме. От екрана ги гледа тигърът, който ръмжи и се облизва.

— Опасно животно, брей — казва Другпът на Полека. — Къде ли се разхожда сега?

— Кротко! — провиква се Полека. — Да виждаш някакви тигри на улицата?

Но Кротко не вижда никакви тигри. Защото не му се става да погледне през прозореца.

— Ами ти, Маняна? — настоява Полека.

Напразно! Маняна иска да се досреше. За нея това е по-важно от някакви си тигри.

— Има време! — отвърща тя.

А ние с теб продължаваме да си мислим, че ни заплашва само един тигър! Ти лежиш и се притискаш към покрива на павилиона, дано не те забележи тигърът, а аз с всички сили затискам вратата отвътре. Тигърът, за който знаем, че е избягал, седи кротко пред павилиона и души през пролуката на вратата миризмата на кренвирши.

А какво става у семейство Нямавреме? Всички до един на мига изхвъркват на балкона.

— Де го? Де го? — крещят те един на друг.

И ето че откриват нашия тигър. Но в същия миг виждат и нещо друго! Виждат, че павилионът има две врати, а аз съм затворила само едната!

— Тигърът! Тигърът! Затворете вратата! — викат те с цяло гърло.

Отсреща у Имавреме ги чуват, но не искат да вярват на ушите си.

— Дали пък да не затворя вратата към антрето? — пита Кротко.

— Може и друг път — казва Другпът. — Това е котка, маскирана в раиран костюм. Напразно я вземат за тигър!

Лесно им е на тях да си приказват така, нали тигърът не им е в къщата. Но моето положение е сериозно. Аз надзъртам през пролуката и виждам, че тигърът вече не седи кротко пред павилиона. Той тъкмо завива покрай него и изчезва. Аз въздъхвам с облекчение.

— Другата врата! Другата врата! — провиква се Бързай Нямавреме.

Обръщам се и виждам втората врата, която зее отворена. И кой ме гледа оттам? Тигърът, разбира се! Светкавично отварям вратата, която досега затисках, излитам навън и я затварям. Сега съм отвън.

Надзъртам вътре и виждам, че тигърът е влязъл. Увърта се около казана с топлите кренвирши и души ли, души.

— Ей, ти там, на покрива! — провиква се Веднага. — Я залости задната врата!

Ти пропълзваш по корем до ръба на покрива и с един замах затръшваш вратата на фургона. Трас! Сега вече тигърът е отново затворен! Нека си седи вътре в павилиона!

— Благодаря ви за помощта — обръщам се аз към цялото семейство Нямавреме!

— Пазете се, още един тигър! — провиква се Тичай от балкона.

Аз също се покатервам върху павилиона.

Веднага е вече на покрива на къщата и по покривите на съседите се добира до къщата на семейство Имавреме. Трябва да използва техния телефон, за да позвъни в полицията и да съобщи къде се намира тигърът. Самите Нямавреме счупиха своя телефон, докато се суетяха да го преместят от едната стена на другата. Ето че Веднага се промъква през таванското прозорче на стълбището и вече звъни на вратата на Имавреме.

— Отворете! — провиква се тя през пролуката на вратата, през която раздавачката пуска вестниците. — Въпрос на живот и смърт.

— Друг път! — обръща се вътре в хола Другпът към Полека-Лека. — Едва ли е нещо важно! Хората обичат да преувеличават!

— Да, пък и тук е толкова разхвърляно — съгласява се Полека. — Не, сега не можем да отворим!

И Веднага хуква обратно по покривите на съседните къщи. В това време Тичай забелязва, че другият тигър също е подушил кренвиршите и все по-застрашително приближава.

— Трябва да се скрият в нещо! — провиква се Тичай на балкона.

Бързай и Веднага се втурват в жилището. Всеки взема по един от кашоните, в които държат мръсното бельо, и изсипва прането на пода.

— Дръжте! — провикват се те и ни хвърлят кашоните от прането.

Ние с теб хващаме кашоните във въздуха и ги нахлузваме през главите. Мукавата ще ни прикрива от погледа на тигъра и ще му пречи да ни надуши! Трябва само да си кротуваме! Обещавам, че няма да шукна дори! А ти? Но в града има и други хора! Ето че тихомълком се приближава Защоне Дада. Той обикаля предпазливо улиците, за да

предупреждава хората за тигъра, който сам пусна на свобода. Но не забелязва тигъра беглец, защото сега той се е изтегнал под една кола.

— Внимавай, Защоне! — крещи Тичай.

„Кой да внимава?“ — казва си тигърът и подава глава изпод колата.

И на минутата Минута има прекрасна идея. Тя хуква към хладилника и измъква всички кренвирши, които семейство Нямавреме се готвеха да изядат на вечеря. Провисва кренвиршите от балкона, тъй че тигърът да ги надуши. Тигърът веднага пристига! Защоне припва веднага към входа на къщата. Вече е почти при вратата. Но, хам! С едно захапване тигърът е излапал каквото може от по-долните кренвирши. И сега погва Защоне. Защоне не успява да се скрие във входа. Има време колкото да се прислони зад вратата и да я държи широко отворена за тигъра. Фют! Тигърът профучава направо нагоре по стълбите. Исква да влезе в жилището на Нямавреме, за да изяде останалите кренвирши, които Минута беше провесила от балкона. Сега е достатъчно да се затвори вратата зад гърба на тигъра. Така, ето че и двата звяра са отново под ключ.

— Бърр! — изръмжава тигърът на стълбището. Защото всички врати към жилището на семейство Нямавреме са затворени.

— Мммм — сумти нашият тигър, който си хапва топли кренвирши от големия казан в павилиона.

Най-сетне нашите познайници Имавреме поглеждат през прозореца и оттук нататък и те започват да помагат. Ръмженето на тигъра ги кара да се обадят по телефона в полицията. Всичко върви към щастлив край. Моля само за повече спокойствие в дома на Нямавреме, та да не хукне някой от тях нанякъде, преди да са откарали тигрите!

— Ще изляза да си купя цигари — казва Бързай на балкона. — Не мога да чакам нито миг повече!

— А аз ще изтичам до нашите приятели Дада, трябва да им разкажа всичко това! — решава Веднага.

— И аз трябва да изляза! — казва Тичай.

— Аз също! — присъединява се Минута.

Но семейство Имавреме се намесват с единствено правилния съвет в това положение. В един глас те се провикват през улицата:

— Има време! Потрайте още малко у дома!

Виковеите им направо парализират тигъра в павилиона с топлите кренвирши. А всички Нямавреме остават вкъщи — чак до идването на полицията и на звероукротителите. Те докарват клетката на тигрите с един камион и паркират с отворената клетка пред входа, в който е затворен единият тигър. Тигърът се провира в собствената си клетка и се разполага там като у дома си, а звероукротителите заключват вратичката и подкарват към павилиона. Там примамват в клетката и другия тигър. Така всичко завършва щастливо.

— Добре, че бяха нашите съседи Нямавреме! — казват всички в дома на Имавреме. — Иначе всичко щеше да свърши зле!

— Добре, че бяха нашите съседи Имавреме! — говорят си у Нямавреме. — Голяма беия щеше да стане иначе!

Можем само да се съгласим с тях, нали?

СЕМЕЙСТВО ДАВАЙ

Дойде ли ред на празник и веселие на улица „Близнаците“, домакините не се колебаят кого да поканят най-напред: семейство Давай, което живее сега в къщата на номер 5. Как само умеят да се забавляват всички Давай — царски! Таткото се казва Хоп и няма равен на себе си в свиренето на хармоника и в четенето на думи отзад напред. Майката се казва Думба. Тя умее да танцува танго и хабанера, като вместо с кастанети потраква със сухи корички хляб. В такива моменти винаги се качва отгоре на масата. А понякога танцува и румба и хората все питат думба ли е името на този танц, или румба. Децата на татко Хоп и мама Думба се казват Троп и Лумба. Троп е вече голямо момче — ходи на училище и по цял ден разсмива класа до сълзи. А Лумба е почти бебе. Но тъй или иначе, умее да прави „бъ-бъ-бъ-бъ-бъ“ с пръст на устничките си.

Веднъж в училището, в което ходят всички деца на нашите смешни семейства, класът на Троп имаше голямо тържество. Троп заведе на тържеството и сестричката си Лумба. Всички трябваше да дойдат маскирани и да носят лимонада, по две хлебчета и по три сладки. Учителката щеше да се погрижи за топли кренвирши, а иначе всеки имаше за задача да измисли по някоя изненада. Троп имаше две изненади. Едната беше сестричката му, която заведе маскирана като куче. А другата — три хартиени чувала, пълни с пуканки. Пуканките приготви майка му. Всяко дете имаше право да си напълни шапката с пуканки. Троп следеше отстрани и ако някой се полакомеше за още, всеки път предупреждаваше:

— Пазете се от кучето! То хапе! Я излай, Лумба!

— Мяуу! — отвърщаше Лумба, която беше още почти бебе.

Учителката се бе погрижила също за грамофон с усилватели. Нали се предвиждаха и танци. Отначало никой не искаше да танцува, защото всички гледаха да изядат сандвичите и да изпият лимонадата. Но постепенно кренвиршите свършиха, всеки получи своя дял от пуканките и тогава учителката предложи:

— А сега нека да потанцуваме! Канят не само кавалерите, но и дамите!

Настъпи истинска надпревара кой пръв ще каже „Може ли?“ и така ще избере партньора си. И когато всички заразмахваха ръце, крака, лакти, в един ъгъл остана да стърчи само учителката. Троп покани своето куче, защото никой не искаше да танцува с бебешор. Той се въртеше в кръг с Лумба на ръце. Но изведнъж забеляза, че учителката стои настрана и също няма с кого да танцува.

— Защо не поканите някого, нали казахте, че и дами канят? — каза той, след като си проби път до нея.

— Ами срам ме е — отвърна учителката.

— Тогава хайде с нас! — хвана я той за ръка.

Така учителката също се включи във веселието и затанцува в единия край заедно с Троп и Лумба. Тържеството беше вече в разгара си. Е, в спор коя плоча да бъде пусната, понякога решаваше по-силният. Но това бяха нищо и никакви приятелски счепквания. Счупиха се само две плочи. Троп успя да танцува по веднъж с всяко едно от момичетата и три пъти с учителката. Накрая играха и на „Сляпа баба“. Всички обявиха тържеството за най-хубавото, което са имали някога, нищо, че то беше първо. На никого не му се тръгваше.

— Жалко, но наистина не можем да останем тук цяла нощ, защото портиерът иска вече да заключи училището и да върви да спи — каза накрая учителката.

След като всички слязоха на потъналия в мрак двор, Троп измисли още една изненада. Скри се в мазето заедно с Лумба и няколко други деца, за да проследят учителката на път за къщи. Той предложи да вървят подире ѝ, докато видят, че се разтреперва от страх, а после внезапно да изскочат, да ѝ се разкрият и да я изпроводят до дома, за да не върви самичка...

Заедно с Троп в мазето се скриха Става, Бива, Недей и Кротко. А също и едно момче на име Стой Престани. Те се скриха в най-затънтения край, като надничаха през едно тясно прозорче почти на височината на тавана. Изведнъж светлината угасна. Портиерът бе изключил всички лампи в училището. Той излезе, затвори вратата и тръгна с бърза крачка към къщи. След малко се появи и учителката.

— Да не бързаме още — прошепна Кротко. — Нека ѝ дадем малко преднина!

— Добре, обаче да тръгваме вече — каза Троп. И се втурна към вратата на мазето. Но тя беше заключена!

Троп хвърли всичките си сили да клати бравата нагоре-надолу. Напразно — портиерът беше заключил както трябва.

— Учителке! Учителке! — развиваха се всички.

Само че учителката имаше вече толкова преднина, че не ги чу. А те бяха заключени в мазето! И отвсякъде ги обграждаше мрак. Някои бяха готови веднага да ревнат. Но Троп предложи всички да се хванат за ръце и той да ги поведе в колона към прозорчето на мазето.

— Никой не знае къде сме се дянали — въздъхна Недей. — Никога няма да ни открият. Тук ще си умрем!

— За нищо на света, докато съм жив и още дишам — каза решително Троп.

Той започна да опипва земята под избеното прозорче. Какво имаше по пода, преди да угасне светлината? Дали нямаше нещо, което да им влезе в работа?

— Помогни ни, Господи... — подхвана Недей.

— Престани. Нищо няма да помогне — прошепна Стой Престани.

Но Троп продължи да търси, докато най-сетне напипа колелото в ъгъла. Веднага провери дали има фар. А то имаше. Трябваше само да повдигнат задното колело и да повъртят педалите. И ето че силна светлина озари мрака. Фарът беше в ред!

— Трябва да даваме сигнали с фара на колелото, докато някой ни забележи! — разпореди се Троп.

Бива и Става трябваше да придържат от двете страни задното колело, а Троп завъртя педалите.

— Насочете фара към къщата срещу училищния двор — каза Троп на Недей.

Те осветиха прозореца на една жена, която тъкмо влизаше в кухнята.

Но какво я засягаше нея, че от някакво си избено прозорче идеше светлина?

— Я размахай шапка пред фара, та да си проличи, че това са светлинни сигнали — обърна се Троп към Кротко.

Но докато Кротко се накани, жената се извърна с гръб към тях.

— Остави. Безполезно е! — каза Стой Престани.

Жената от отсрещната кухня се обърна отново с лице към тях и заслони очи с ръка.

— Видя ни! Видя светлината! — заликува Бива.

Но жената свали ръка и спусна щорите, за да не я заслепява светлината.

— Загубени сме! — въздъхна Стой Престани.

Троп обаче продължи да върти педалите.

Ето че покрай прозорчето мина някакъв мъж. Той беше толкова наблизно, че фарът го освети до коленете.

Троп продължаваше да върти педалите. Кротко помахаше известно време с шапката си. И ето че мъжът се спря. Той извади носна кърпа и лъсна на светлината на фара обувките си. Сетне продължи.

— Остави. Безнадеждно е! — въздъхна Стой.

Но Троп продължи да върти педалите. Наоколо не се мяркаше жива душа — отначало, по-после, цяла вечност. Троп продължаваше да върти. Някъде по-встрани минаха майка с малко момиченце. Момиченцето я задърпа, като искаше да я спре. То сочеше светлината. Но майката не се извърна нито веднъж.

— Не виждаш ли, че няма никакъв смисъл — простена Стой. — Остави този фар, и на тъмно можем да умрем.

Но Троп продължи да върти педалите.

— Ще продължавам колкото си искам, ясно! — каза той. — Никакво умиране, ами да въртим педалите!

И те въртяха ли, въртяха педалите, повдигаха колелото, махаха с шапка и фарът непрекъснато светеше.

Стой седна на земята и зари лице в шепи. Нямаше сили за каквото и да е повече. Само стенеше. Тогава Лумба пропълзя до него и започна да прави „бъ-бъ-бъ-бъ-бъ“ с пръстче върху устничката си. Тя беше толкова малка, че всичко ѝ се струваше приятно и забавно. Въпреки заобикалящия ги мрак. А Троп продължаваше да върти педалите.

И ето че се появиха два женски крака в обувките на учителката. Отминаха. Кротко помахаша с шапката подир тях. В следния миг краката се върнаха. И се видя, че това не са просто обувките на учителката, а самата тя — от глава до пети. Видя се съвсем ясно, защото тя коленичи и каза:

— Да вярвам ли на очите си — какво търсите тук в мазето?!
Защо не сте вече вкъщи и в леглата?!

Поне на тях им се стори, че каза точно така. После се изправи и изчезна като останалите минувачи. Но вратата не се отвори.

— Видя ли! — въздъхна Стой. — Знаех си аз, че всичко е напразно!

— Ами нали най-напред трябва да иде за ключа — каза Троп, но за всеки случай продължи да върти педалите.

И ето че учителката пхна ключа в ключалката. Тя се беше върнала да провери дали не е загубила едната си ръкавица в училищния двор. Щом видя блещукането откъм мазето, веднага съобрази, че тази светлина в опустелия училищен двор не ще да е току-така.

— А сега ще повъртя педалите, за да можете да намерите ръкавицата си! — обърна се Троп към учителката.

Че като писна Лумба — и тя искаше да повърти педалите, — целия двор огласи!

— Ако остане на такива като Престани, излиза, че човек трябва да си седи на едно място, докато изгние — каза Става на Бива на път към къщи. — Аз съм за съседите Давай!

— И аз — съгласи се Бива Дада.

СЕМЕЙСТВО ПРЕСТАНИ

На улица „Близнаците“ №6 живее семейство Престани. Всеки, който е имал вземане-даване със семейство Давай, ще изпита облекчение, ако пресече улицата и им погостува за разнообразие. Защото в семейство Престани са готови да зарежат всяка работа, далеч още преди да са я подхванали. Те не могат да вършат нищо. Изморяват се от самата мисъл за някакво действие.

Когато татко Край се прибере вечер от работа — направо съсипан — и завари, че къщи се приготвя вечеря, това окончателно го довършва.

— Престанете! — казва той. — Не ми трябва никаква вечеря!

И мама Баста, която се върти около тенджерите, непременно се засяга. Тогава татко Край решава да я утеши, като я потупа по рамото.

— Престани! — казва мама Баста. Не ѝ е до ласки и шег.

Дъщерята на мама Баста и татко Край се казва Стига. Всяка вечер тя виси до късно над учебниците си. Но всъщност не ги чете. Защото просто не може да започне — а щом не е започвала, няма и как да свърши. Така седи над уроците до среднощ. Голямо мъчение пада. Мама Баста и татко Край надникват понякога при нея и я молят:

— Хайде, престани вече!

Но това не помага.

— По-добре престанете с вашите приказки — отвръща Стига, без да става от бюрото. — Нали трябва да си науча първо!

А ето че по телефона звъни Маняна Имавреме — предлага на Стига да намине някой път, за да гледат заедно телевизия. Най-добре още на следващия ден. Щяло да има забавно предаване, в което участвали Хоп и Лумба. Нали те участват навсякъде и във всичко. Как да пропуснат такъв случай!

— О, стига с тази телевизия! — отвръща Стига. И затваря телефона.

Стига има и брат, Стой, за когото вече стана дума. Само да го погледне някой и той веднага казва: „Престани!“

Тръпки ме полазват, като си помисля какво е да живееш така. Никак не е лесно! Опитай, ако искаш, и веднага ще се убедиш! Изведнъж да зарежеш всичко и нищо друго да не вършиш. Да, много им е трудно на всички в семейство Престани. Толкова трудно, че понякога им се отпява да живеят. Но не могат да престанат, защото никога не са започвали.

— Не, така не бива! — казват Неняма Нене и всички в дома ѝ.

В останалите смешни семейства мнозина имат голямо желание да помогнат на семейство Престани. Наобикалят ги, все ги подканват за нещо, гледат да не ги забравят Веднага Нямавреме, Тичай, Хоп и Троп, Лумба, Дада и Минута.

— Няма ли да престанат най-сетне! — мърморят мама Баста пред татко Край и Стига пред Стой. — Защо не ни оставят на мира!

Но един ден в семейство Престани се случи нещо необичайно! Стой се разхълцука! Хълцукането започна от само себе си, нямаше нужда той да прави нещо. И продължи пак от само себе си. Тъй да се каже, хълцукането хълцукаше, а Стой го слушаше как се обажда и навсякъде го носеше със себе си. Но ако на Стой не му се ходеше никъде, можеше да си седи и на едно място. Хълцукането послушно го следваше. На това трябваше да се сложи край.

— Стоп! — каза Стой на хълцукането.

— Престани! — викнаха Стига, майка му и баща му. — Стига!

Шт! Тихо! Да не сме те чули повече! Млък, глупаво хълцук-хълцук! Край! Баста!

Но това не помогна. Често се говори, че ако някой се разхълцука, трябва да го стреснеш ненадейно, за да спре. Татко Край изгаси лампата в коридора и се приготви да нападне Стой, когато той се запъти към тоалетната. Забулен с една стара мушама, татко Край изръмжа като ловджийско куче. Стой ужасно се изплаши, но не и хълцукането.

Смята се също така, че много помага, ако кажеш на този, който хълцука, че е длъжен да хълцука.

— Хайде още едно хълцук и ще ти дам една корона! — каза мама Баста.

— Хълцук! — обади се хълцукането в гърлото на Стой.

Мама Баста опитва още няколко пъти и Стой започна да трупя корона след корона, докато накрая Стига не издържа:

— Стига! Виждаш, че не помага!

Тя беше чувала, че ако клекнеш на четири крака и се опиташ да изпиеш до дъно чаша вода от обратната страна, хълцукането спирало. Сега накара Стой да опита, но той само се измокри. Не можа да разбере коя страна е обратната и докато въртеше чашата, взе, че глътна вода в кривото гърло. За малко да се удави наред кухнята. Наложил се майка му и баща му да го тупат по гърба. Но и това не помогна срещу хълцукането. Първото, което Стой каза, когато отново проговори, беше „хълцук!“

Семейство Престани се чувстваха почти щастливи. Най-сетне и те да се занимават с нещо свое!

Стой дори закъсня първия ден за час. Тръгна към училището с широка крачка. След малко всички щяха да чуят възхитителното му хълцук-хълцук? Стига тръгна с него да види какво ще стане.

Но какво беше разочарованието им! Целият училищен двор гъмжеше от деца, които вдигаха такава врява, че хълцукането изобщо не се чуваше. Течеше междучасие и децата от всички смешни семейства се бяха скупчили около Недей Нене. Подиграваха го за това, че бе дошъл с кожени наушници.

— Бе-бее, бяло агънце с наушници! — викаше Троп Давай.

— Ха-ха-ха, Недей е истинска овца! — пригласяше Тичай Нямавреме.

— Да! Да! Да! А защо не разрошим руното ѝ сега? — предложиха Може и Защоне Дада.

— Сега ще му взема старите наушници! — провикна се Минута Нямавреме.

— Бива! Става! Да! — възхитиха се Бива и Става.

— Не, недей! — обади се Ненелия. Но никой не ѝ обърна внимание.

Недей се видя в чудо какво да прави. Той стоеше наред училищния двор и само притискаше наушниците към главата си. Освен това беше замижал, защото не искаше да гледа децата, които се кривяха и пулеха насреща му. Те изглеждаха толкова противни, че можеха да уплашат човек. И Недей наистина се изплаши.

Първа го блъсна Минута, когато посегна да му вземе наушниците. След това го забутаха Бива, Става, Може и Защоне, които се лигавеха, че уж искат да разрошат овцата.

— Дръжте овцата! — развика се Троп Давай. — Сега ще дойде кучето и ще я ухапе!

— Бау-бау-бау! — изджавка Тичай.

Недей повярва, че това наистина е куче, и заплака.

Но да бяхте видели в този миг Стига и Стой, които се бунтуват срещу всяка подлост.

— Я веднага да престанете, мерзавци такива! — развика се гръмогласно Стой. — Не виждате ли, че уплашихте момчето! Внимавайте да не ви подбера аз!

— Стига вече! — намеси се и Стига. — Глупаци такива! А се мислите за много умни, нали? Засрамете се!

Другите се извърнаха.

— Момчето може да носи каквито си иска наушници, ясно! Млък и край вече! — продължи да вика Стой.

— Какво е виновно момчето, че го болят ушите! Тиквеници такива! То бива глупост, бива, ама чак толкоз?! Да не съм чула дума повече! — викна Стига.

Тичай и Минута веднага престанаха.

— Какво, какво казахте? — не се предаде Троп. — Ще се заяждаме, така ли?

— О, престани! — казаха Стой и Стига.

Но Троп Давай сам размисли.

— Добре, значи ставаме добри и мили, а? — каза той.

— Даааа! — викнаха в един глас Може, Защоне, Бива и Става.

И докато размисляха с какво да се заемат, на двора настъпи тишина.

Точно тогава Стой хълцукна:

— Хълцук!

Децата до едно чуха възхитителното му хълцукане, което отекна из целия двор. То беше толкова хубаво и дойде така навреме, че всички се разсмяха. А сетне Стой хълцука през цялото междучасие. Всички правиха опити да го избавят от хълцукането, но никой не успя.

— Хълцук-хълцук! — чуваше се непрекъснато.

Този ден хълцукането на Стой се превърна в нещо като талисман за целия клас. Всички часове преминаваха по-весело, защото думите на учителката се съпровождаха от неизменното хълцук-хълцик на Стой. Последния час Минута подари на Стига една дъвка само защото тя бе сестра на Стой.

Наушниците на Недей не занимаваха вече никого. Освен самия него. Недей и Ненелия си казаха обаче:

— Ама и тия Давай са едни — да си нямаш вземане-даване с тях! Ние сме за семейство Престани!

ДАВАЙ И ПРЕСТАНИ — ИМАНИЯРИ

Хайде да продължим разходката по улица „Близнаците“ отново заедно. Шатрата на цирка е вече издигната. Тигрите са в клетките си. Ти май огладня? Добре, отиваме да си купим топли кренвирши от павилиона. А сега да се върнем отново при шатрата на цирка, за да видим какво става там. Но там не става нищо. Затова да погледаме ония мъжаги, дето тъкмо разкопават улицата. Направили са вече голям изкоп — чак до телефонните кабели, които ще поправят. Защото от много приказване те са се прекъснали. На улицата е докаран и багер, който свършва основната част от работата. Поправката отнема само пет минути. Раз-два и готово! Сега остава да запълнят отново изкопа.

Ето че покрай нас минава Хоп Давай. Тръгнал е към младежкия клуб, за който отговаря. Негова задача е да отключва и заключва клуба и да организира най-различни занимания за всички младежи, които го посещават. Лумба е яхнала татко Давай на конче, той е принуден да я вземе със себе си в младежкия клуб, защото тя е още много малка и не може да остава сама вкъщи. А мама Давай е екскурзоводка и отново е на път с група. Лумба стиска любимото си одеялце, без което не може нито миг. Точно сега те минават покрай нас. Ние с теб не им обръщаме много внимание, защото сме изцяло погълнати от багера. Очакваме той да заработи отново. Но какво става? Какво е това одеялце, което полита към уличния изкоп и изчезва в него? Мръсното одеялце с разнищени ресни. Откъде ли се взе?

Представа нямам на кого може да е. А ти? Обръщаме се и двамата да видим кой го е хвърлил, но наоколо няма никой. Татко Давай и Лумба са отминали. Само Ненелия скача наблизко на въже.

— Тук ли му е мястото на това одеялце? — обръщаме се ние към нея.

— Не-е — отвърща тя.

— А няма ли да го вдигнеш? — питаме ние.

— Не-е — казва тя.

Тогава виждаме на другия тротоар на улицата татко Престани. Той е полицай и обикаля наоколо с ръце на гърба. Ето че и той поглежда в изкопа.

— Кога ще престанете да хвърляте парцали в изкопа? — скарва ни се той.

— Ние не сме хвърляли одеялцето — защитаваме се ние с теб. — Някой трябва да го е изтървал. Моля, заведете го в книгата за загубени вещи. Така хората ще си го намерят!

— О, престанете! — казва Край Престани и продължава обиколката си. Той знае, че хората обичат да вземат полицията на подбив и не иска да става за смях. Тогава ние с теб решаваме да извадим одеялцето. Идеята ни идва почти едновременно. Челюстите на багера застрашително са надвиснали над изкопа, а багеристът е на мястото си и всеки миг може да натисне някой от лостовете, които държи. Тогава, ако не внимаваме, има голяма опасност да попаднем между челюстите на багера. Въпреки това ние се каним да спрем багериста и да слезем в изкопа, за да приберем одеялцето, но... Вече е късно — хряс! — багерът напълва челюсти с пясък и чакъл от камарата, която се издига до него и — хърт! тряс! — изсипва коравия си залък върху одеялцето в изкопа.

Отнякъде долита плач. Оглеждаме се и виждаме в далечината Лумба, която, все така яхнала татко си, реве с цяло гърло. Гледа към нас и отчаяно ръкомаха. Воплите ѝ заглъхват зад ъгъла. Как не се сетихме по-рано — та това е одеялцето на Лумба! Нейното любимо одеялце, без което тя не може нито миг! Нейното най-скъпо съкровище!

— Хряс! Хърт! Тряс!... Хряс! Хърт! Тряс! — трещи и бълва багерът.

Ти сочиш надолу към изкопа, а аз махам на багериста да спре, но той не проумява нищо. Тогава хукваме да догоним Лумба и татко ѝ. По плача на Лумба се ориентираме накъде отиват.

Татко Давай е стигнал вече до младежкия клуб. Сега отключва вратата. В същия миг вътре се втурват много момчета и момичета, дошли да играят тенис на маса, да послушат плочи или да се занимават с нещо друго. Татко Давай остава при вратата, защото го заговаря полицаят, а Лумба продължава да плаче.

— Какво има? — пита Хоп Давай.

— Ами колко пъти ще викам на Лумба да престане. Тя така пищи, че ми пречи да мисля! — казва Край Престани.

— Какво казваш? — недочува Хоп. — Малката така реве, че нищо не чувам.

— Престани! — повтаря полицаят.

Но Лумба няма ни най-малко намерение да престане. Сякаш са й казали: „Давай! Още по-силно!“ И тя направо се облива в сълзи. Личи си, че не плаче от инат. Причината явно е сериозна. Само дете, което е загубило единственото си любимо одеялце в някакъв далечен изкоп, може да плаче така. Татко Давай влиза заедно с нея в младежкия клуб и затваря вратата, за да не я слушат поне хората на улицата. Той все още не може да разбере защо е този плач. Но ето че ние го настигнахме. И сега ще влезем в младежкия клуб.

Вътре гъмжи от младежи. Те не обръщат много-много внимание на разплаканата Лумба, защото почти не я чуват, когато грамофонът свири. А ето че пускат грамофона още по-високо. И Лумба все едно припява солото на барабаните.

А сега да видим къде ли е чичо Давай.

Той е оставил Лумба на земята до грамофона и е отишъл да търси с какво да я залъже. В залата за тенис на маса го няма, няма го и в гардеробната, нито на бюфета за лимонада. Хайде тогава нагоре към тавана. Няма го. Тогава към мазето... и ето го най-сетне — откриваме го зад камара сандъци, кашони и какви ли не още неща.

— Ей сега идвам! — обаждат се той. — Трябва само да намеря едно нещо.

Чакаме, чакаме, нали трябва да му разкажем за одеялцето, но най-после ни омръзва и решаваме да се включим и ние в търсенето, дано свърши по-бързо.

— Какво търсим всъщност? — сещаме се по едно време да попитаме.

— Трябва да намеря любимото одеялце на моята дъщеричка — казва татко Давай, — защото тя просто не може без него. Ще се скъса от плач, ако не изникне отнякъде. Умът ми не го побира къде може да сме го забутали! Търсих го навсякъде в тази сграда!

— Да, но то е под земята! — възклицаваме ние и му разказваме цялата история.

Татко Давай пребледнява като платно. Хукваме заедно към улица „Близнаците“. Да се не начудиш колко работа може да свърши един багер за толкова кратко време! Изкопът вече отдавна е запълнен, пръстта отгоре е заравнена с валяк, а наоколо са поставени прегради. Остава да се асфалтира и готово. Но това ще стане утре, защото работният ден е приключил. Багеристът и останалите работници са вече по домовете си.

— Закъсняхте! — викаме ние. — Ами сега?!

— И вие сте съвсем сигурни, че одеялцето е останало там долу? — пита Хоп.

— Да, сигурни сме.

Татко Давай тръгва с бавна крачка към младежкия клуб. Лумба все така плаче. Рита с крака във въздуха и блъска главата си в шкафа на грамофона. Не едновременно, а последователно.

— Трябва да извадя одеялцето! — казва татко Давай и взема Лумба на ръце. — Иначе тя ще се скъса от плач.

— Какво е станало? — питат момчетата и момичетата от младежкия клуб.

Налага се отново да разкажем историята.

— Лумба трябва да си получи одеялцето, две мнения няма! — обажда се някой.

— Всички знаем колко важно нещо е любимото одеялце! — добавя друг. — Моето братче също си има любимо одеялце.

— Нашият Линус също! — казва трети.

— Да беше обикновено одеялце, бих го оставил да изгние в земята — казва Хоп. — Щяхме да купим друго или да минем и без него, но Лумба е свикнала да си играе, да се завива и да спи само с това прекрасно и незаменимо одеялце — за нея то е единствено. Тъй че трябва да го извадя оттам!

— Ще помогнем и ние! — викаме ние с тебе и всички останали.

Грабваме по една лимонада и две лопати и се връщаме вкупом на улица „Близнаците“. Някои отърчават до къщи, за да донесат кофички, лопатки и лъжици. Аз започвам да копая с голи ръце, а ти намиращ една празна консервна кутия, която става за тази цел. Лумба седи отстрани и се дере от плач. Голямо копане пада. Лимонадата свършва бързо и някои отиват до домовете си да вечерят. Но бързо се връщат. Една от детските лопатки се счупва. Мен ме заболяват вече пръстите, а

татко Давай е плувнал в пот. Въпреки това от одеялцето ни дели още много пръст. Засега сме разчистили само изравнения от валяка най-горен слой и сме направили неголяма дупка в средата на засипания изкоп. Смятаме, че одеялцето е заровено в средата.

— А може би в този край — сочиш ти.

— Не, в онзи — казвам аз.

Работим до един с всички сили.

— Давайте, давайте още — казва татко Давай от време на време.

Но когато се задава чичо Типтоп, му идва нова идея. Защото той е човек, който може да оправи всичко.

— Не можеш ли да докараш багера, че да разкопаем отново засипаната яма? — пита татко Хоп.

Защо пък да не може? Чичо Типтоп се качва на багера и след кратко човъркане отваря вратата. Сяда вътре и пробва лостовете.

— Пазете се, започвам! — провиква се той.

Всички излизат от дупката и застават встрани.

Скръц-скръц! — подхваща багерът и продължава сетне с пълна пара както преди: — Хряс! Хърт! Тряс! — Отваря широко челюсти и захваща надълбоко.

Внезапно наред изкопа изниква човек, който маха с ръце.

— Престанете! — крещи полицаят. — Това да не е детска площадка! Кой ви е разрешил да разкопавате отново улицата? Ти, малката, млъкни! А вие там в машината не сте никакъв багерист! Изключете машината и бързо долу, че да не обърна дебелия край! Да не би да е ваш багерът!

— Давай! — вика татко Хоп.

— Престанете! — крещи полицаят.

Ами сега? Може би трябва ние с теб, като най-добре запознати със случая, да кажем няколко думи на полицая. Отиваме при него и го дръпваме за ръкава.

— Става дума за любимо одеялце — обясняваме му ние. — Онова, дето е в изкопа, дето го засипаха с пръст. Кое то трябва да бъде прибрано. Нали искахме да го заведем в полицията като загубена вещ! Чуйте само колко е нещастна Лумба! Именно тя го е изтървала в изкопа!

— Няма да мигне никога вече, ако не й върнем одеялцето. Знам си аз — намесва се Хоп. — То е единственото й съкровище!

Сега е ред на татко Престани да побледнее като платно.

— Ама за любимо одеялце ли става дума! — казва той. — Майчице! Нашата Стига също имаше любимо одеялце. А Стой има любима пижама. Тъй кажете! Това е вече друга работа. Любимото одеялце си остава любимо одеялце и толкоз! То не може да гние в някакъв си изкоп. Не виждам друг изход, освен да обявя извънредно положение.

— Това пък какво е? — недоумяваме ние. — Означава ли, че можем да копаем?

— Да, стига онзи там горе да знае как се управлява машината — казва полицаят.

А той знае. Вече се убедихме.

— Стига сте стояли и зяпали — разгорещява се полицаят. — Ама и вие сте ми едни иманяри! Престанете вече с този мързел, край вече!

— Искаше да каже „Давайте!“ — пояснява татко Хоп Давай.

И ние се залавяме отново за работа.

— Хряс! Хърт! Тряс! — подхваща и багерът.

Татко Престани се запътва към полицейския участък, за да провери в инструкциите си дали няма някакъв специален параграф за любими одеялца. Трябва да има. Макар че в момента не си спомня нищо такова.

На първия ъгъл среща госпожа Престани.

— Стига вече! Нима ще позволиш да вдигат такъв шум! — протестира тя.

— О, престани — казва господин Престани. — Аз съм полицаи и аз решавам какво може и какво не!

Баста Престани така се стъписва, че не знае какво да каже.

На път към полицейския участък полицаят среща още много хора. Най-напред един сърдит господин, който очаква от него да се заеме с вресящото момиченце. Да му обясни, че е забранено да се плаче толкова отчаяно.

— Престанете с тези приказки — прекъсва го полицаят. — Нищо не разбирате. След малко всичко ще е наред!

Сетне се задава една разярена госпожа, която настоява да се спре гърмящият багер. Полицията била длъжна да взема мерки срещу всякакво гърмене и трещене. Така всеки миг можело да я заболи главата.

— О, престанете — отговаря и този път полицаят. — Багерът трябва да работи. Иначе нищо няма да стане.

Но татко Престани среща пътъом и Стой и го изпраща при чичо Давай със заръката да прекратяват работата на багера всеки път, когато той им даде сигнал с размахване на ръцете. Стой хуква. Татко Давай изпраща Тичай, за да предаде, че започне ли да прави кръгове с едната ръка във въздуха, това ще е сигналът „Давай!“ за продължаване на работата.

И така сега полицаят бди на ъгъла. Щом се зададе намусен човек или някой, за когото той реши, че ще е по-добре да не узнава за непозволеното използване на багера, чичо Престани размахва двете си ръце. Когато опасността премине, татко Давай прави един въздушен кръг, което е сигнал за багера да продължи. И работата продължава. Най-сетне се подава единият край на одеялцето. Лумба мигновено престава да пищи. Багерът спира и ние се спускаме в изкопа да извадим одеялцето. Изтръскваме го от пръстта и го занасяме на Лумба. От щастие тя го мята на главата си, придърпва го с ръце около раменете си и така завита, въздиша и се полюшва напред-назад.

— А сега да заличим следите — казва татко Давай.

И багерът започва да насипва обратно в ямата купчините от пясък и чакъл. Най-сетне всички се връщат в младежкия клуб и се любуват на Лумба, която се сгушва на две допрени едно до друго кресла и заспива. Грамофонът гърми, но това не я смущава ни най-малко, защото се е завила отново с любимото си одеялце.

— Страшен е Престани! — казва татко Давай. — Без него като нищо щяхме да отидем зад решетките!

А таткото полицай е не по-малко щастлив, когато продължава обиколката си с ръце, скръстени на гърба.

„Добър човек е този Давай — мисли си той. — Кой знае какво би станало с един куп деца и любимите им одеялца, ако нямаше такива като него!“

СЕМЕЙСТВО БЪРАБЪРА

Забеляза вече, нали, че „Близнаците“ е задънена улица. Застроена е и от двете страни, но в края ѝ се издигат напреки още две къщи с една по-малка в средата. Така че оттам не може да се излезе от улицата. В тези напреки издигнати къщи живеят семейство Бърабъра и семейство Типтоп. Техните къщи не се различават от останалите на улица „Близнаците“, но въпреки това веднага се познава кое семейство в кой дом живее. Семейство Бърабъра от номер 7 така са изписали стъклата от вътрешната страна на прозорците с флумастери и червило, че направо не може да се погледне през тях. А входната врата на семейство Типтоп от номер 8 току-що е боядисана и на покрива им има четири телевизионни антени. Тъй като улицата е вече заравнена и асфалтирана, можем спокойно да спрем на тротоара и да прочетем какво са написали на прозорците си семейство Бърабъра. Останаха ни само Бърабъра и Типтоп — като се запознаем и с тях, ще познаваме вече всички семейства от улицата.

Видя ли какво пише на прозореца на кухнята? Да? „Пружиниращи кюфтенца! Малко дъвка в каймата? Или просто вулканизирани?“

Това сигурно го е написал таткото, докато е приготвял някой път кюфтенца в кухнята. Той се казва Тинтири Бърабъра и е изобретател. Изобретява каквото и когато му падне. Например пружиниращи кюфтенца! Такива кюфтенца сигурно се приготвят много по-лесно от обикновените! Край на тръскането на тигана, за да се препържат равномерно от всички страни. Слагаш ги в мазнината и те започват да подскачат от само себе си, стига само да ги пуснеш така, че да имат добър начален отскок. Но пък не е сигурно дали ще са вкусни като обикновените кюфтенца. Кой знае дали дъвка и кайма е добра комбинация! А и дали няма да са прекалено жилави, ако ги вулканизираш? (Вулканизират се например стари автомобилни гуми, за да им се възвърне нормалната еластичност.)

Всъщност Тинтири Бърабъра никога не е правил пружиниращи кюфтенца, той просто ги е измислил.

На следващия прозорец пък е написано с червило: очила, които долитат само щом им свирнеш.

Това ще го е написала мама Бърабъра. Тя също обича да изобретява. Малкото ѝ име е Еврика — хубаво старо име, което означава „Открих!“. Та Еврика е открила дресирани очила. Малко ли време губи човек да се чуди къде са се дянали очилата му, когато реши да върши нещо! А ако има очила, които се отзовават само щом им свирне, ще си спести всички неприятности. Както си стои, ще подсвирне и те мигом ще долетят от някоя друга стая и ще кацнат върху протегнатата му ръка. На стъклото Еврика е нарисувала и как ще изглеждат очилата, които могат да летят и да чуват. Това е една огромна рамка с уши на дръжките. Ушите служат едновременно и за криле, те са нещо като летателни уши. Няма съмнение, че човек ще изглежда малко смешен с такива очила. Ще има по две уши от двете страни на лицето си — собствените и летателните, — но няма как! По-неприятното е, че моторът на очилата е толкова голям и тежък, че когато кацнат на носа, той не ще може да ги носи. Ще се наложи използването и на подпорка за носа. Това още повече ще оскъпи очилата. Но все едно! Еврика няма никакво намерение да прави такива летящи очила. Интересно ѝ е било просто да ги измисли.

На същия прозорец е написано още нещо. С флумастер. „Шапкофон“ — чета аз. Това е бърабъра-измислица на Идея — дъщерята на Тинтири и Еврика. Самата Идея седи до прозореца и е заета със собственото си изобретение. Държи шапка пред устата си и ѝ чете на глас от учебника. Отнякъде изниква братчето ѝ. На него му викат Минтири.

— Какво правиш? — пита Минтири.

Идея сгъва шапката и я скрива зад гърба си, докато му обяснява:

— Измислих, че бих могла да записвам уроците в шапката си. Довечера, като си легна, ще я нахлупя на главата и тя цяла нощ ще ми разказва уроците. А ако утре сутринта продължавам да не ги знам, ще отида с шапка и на училище. Щом учителката ме попита нещо, нахлупвам шапката до ушите и преди да отговоря, вслушвам се какво ще ми каже тя. Добра идея, а?

— Аз имам още по-добра идея — казва Минтири. — Ще ти взема шапката, докато спиш, и ще я нахлупя на мойта глава! Тогава не ти, а аз ще знам твоите уроци!

— И за какво ти е да знаеш моите уроци? — пита Идея.

— Ще взема две години за една и ще бъдем в един клас — отвърща Минтири.

Но от това не излиза нищо, защото няма шапкофони, които да могат да записват уроци. Идея само е измислила за какво биха могли да се използват шапкофоните. Ако имаше такива.

Така е с всичко в семейство Бърабъра. Те нямат време да прилагат своите изобретения, защото непрекъснато са заети с измислянето на нови и нови. Понякога измислят такива глупости, че не знаеш да се смееш ли, или да плачеш, а друг път имат такива добри хрумвания, че да се чудиш просто как е възможно. Всеки път е различно. Някой път записват идеите си на хвърчащи листчета, друг път в бележник, трети път — върху вестник. Ако не им попадне някаква друга хартия, готови са да запишат идеите си и направо върху тапетите на стената.

— Следващия път, като сменяме тапетите, трябва да изберем някакви с напречни линии, за да се пише по-лесно върху тях — предлага Еврика.

Но засега стените не са напълно изписани. Почти, но не напълно. А има и изобретения, които са записани върху прозорците.

Днес татко и мама Бърабъра не са си вкъщи. На път за дома те се отбиха у семейство Имавреме. Сега седят в хола им и — бъра-бъра — разказват на Другпът и Полека-Лека за къщата люлка, която искат да измислят. Една огромна къща люлка, в която ще има място за всички от улица „Близнаците“.

— Ако всички заживеем в една голяма къща люлка, ще стане излишно да се купуват толкова много столове люлки — обяснява Тинтири. — Глупаво е всеки да се люлее сам за себе си! Колко по-евтино ще е с една-единствена къща люлка!

— Ами който не обича да се люлее? — пита Полека-Лека.

— Ще трябва да свикне — казва Тинтири.

— Чакай, дойде ми една блестяща идея — казва Еврика. — Знам вече как ще изглежда къщата люлка отвътре! Може да издигнем по пода прегради, за да не залитаем при люшкането. Подът ще е като

полето на играта „флипер“! А ние ще се движим между преградите като хазартно топче...

— Ами ако някой не иска да живее между прегради? — пита Другпът.

— В полетата можем да напишем цифри — продължава Еврика. — Попаднеш ли в поле с голямо число, получаващ съответния брой точки. Колко весело, нали? Хайде да направим къща люлка, а?

И какво отговарят Полека и Другпът? Правилно, позна!

— Има време. След малко по телевизията започва едно предаване, което искаме да гледаме — отвръщат те.

И от къщата люлка нищо не излиза. Не че това има някакво значение. Тинтири и Еврика ни най-малко не съжालяват. Тъкмо ще измислят нещо друго. Нещо още по-добро. Тъй че да не е необходимо да се прегражда подът.

А междувременно при Идея и Минтири, които са сами вкъщи на улица „Близнаците“ №7, стават странни неща. Всичко започна с това, че Идея реши да сложи точка на едно интересно хрумване, което току-що бе записала на стената между телефона и ключа на лампата. Тя натисна с всички сили. Кръц! — и върхът на химикалката потъна в тапета и направи дупка. Шур! — бликна струя от водопроводната тръба, скривана от тапетите. Идея бе пробила дупка и във водопроводната тръба! Водата рукна в тънка силна струя! Струя, която шуртеше в единия от домашните пантофи на татко Тинтири.

— Чудесно — зарадва се Идея. — Нека пантофът си стои там, от него ще стане малък басейн за птичките. После ще го изнесем на балкона!

— Затвори вратата! — предложи Минтири. — Като се напълни стаята, ще си имаме аквариум. Ние ще сме риби, ще плуваме до прозореца и ще пускаме мехурчета като истински златоперки.

Идея и Минтири се загледаха във водната струя. Идея се колебаеше дали да не извика на помощ пожарната команда. Но според Минтири това беше безсмислено. Той смяташе, че пожарната само би ги заляла с още повече вода. Не знаеше, че със своите маркучи пожарната може и да изпомпва вода.

Идея отиде до килера за ябълки и за буркана с мед, за да си хапва от тях, докато, седнала върху писалището, умува какво да направят. Минтири пък си взе от кухненския шкаф пакет сухари и една кутия

макарони. С тях възнамеряваше да се разположи на перваза на прозореца, за да помисли и той за някакво спасение. Целият под бе вече залят от вода.

Идея издърпа най-горното чекмедже на писалището. В него намери банския костюм на майка си и един подострен молив. От долното чекмедже извади цял пакет книжни носни кърпи. Сега имаше бански костюм, в случай че се наложеше да плува. И хартия и молив, за да записва хрумванията си.

Идея измисли как точно трябва да се постъпи, ако се пробие с химикалка дупка в стената и оттам шурне вода! Най-напред трябва да се донесат кофа, още една кофа, леген и други налични тенджери. Първата кофа трябва да се постави под водната струя, а останалите съдове да се подредят в една редица в непосредствена близост. Когато първата кофа се напълни, Минтири трябва да е готов да я отмести, а тя самата да вземе втория съд и да го постави под струята, докато Минтири отнесе пълната кофа и я излее в тоалетната. Така празната кофа ще заеме последното място в редицата на съдовете, а всички останали ще се преместят към струята и ще чакат реда си. Нищо трудно нямаше. Ако водата иска, нека си тече часове наред. Междувременно може да следят през прозореца дали няма да се появи някой от семейство Нямавреме. Тогава ще ги извикат на помощ и те ще се погрижат да спрат водата.

Докато Идея замисляше своя план, водата се вдигна до средата на стената под перваза на прозореца, на който се бе настанил Минтири. Легнал по корем върху перваза, Минтири стигаше с ръка водата и можеше да топи в нея сухарите си. И той ту си топваше сухари във водата, ту се изправяше да провери дали майка му и татко му не се задават вече в далечината. Но те все още не се виждаха.

Идея имаше и друго хрумване — змия водосмукачка. Змията е навита на кравай в канала на ваната в банята. При шурване на вода от стената, издърпваш водосмукачката от канала, развиваш я, докато краят ѝ стигне водната струя. Отваряш водосмукачката и водата изтича в змийската утроба, оттам във ваната и в канала. Докато Идея обмисляше този план, водата се покачи до перваза на прозореца. Сега Минтири можеше да засмуква вода с кухите макарони почти без да се навежда. Но ето че татко му и майка му най-сетне се зададоха! Минтири се изправи, помахаша им, започна да жестикулира и да прави водоскоци.

И татко и мама Бърабъра хукнаха към дома. Минтири отвори прозореца, за да не се покачва повече водата. Тинтири и Еврика прешляпаха през прага на вратата и се заоглеждаха.

— Виждате ли?! — провикна се Идея. — А знаете ли какво трябва да се направи, за да се оттече водата при това положение?

Тя им разказа всичко, което беше измислила.

— Възхитително, нали?! — развика се Минтири. — А аз знам един още по-добър начин. Вземаш моята гума и запушваш с нея дупката, тъй че водата спира!

— Коя гума? — полюбопитства Еврика.

— Тази, малката — отвърна Минтири и я извади от джоба си.

— Но защо не я запушихте тогава?! — викнаха в един глас татко Тинтири и мама Еврика.

— Може пък да измислим нещо още по-хитро — отвърна Идея.

— Най-напред ти се иска да разкажеш какво си измислил — добави Минтири.

А междувременно в главата на мама Еврика се роди наистина гениална идея.

— Еврика! — викна тя. — Ще извикаме водопроводчика!

Мина много време, преди да се появи водопроводчикът, но накрая той дойде и изслуша всичките им идеи. Освен това запуши дупката на тръбата. На излизане от дома на семейство Бърабъра той поклати глава: „Тия Бърабъра май имат газирана вода в мозъците си и целите са пълни с въздух под налягане — каза си той. — Аз съм за такива като семейство Типтоп.“

СЕМЕЙСТВО ТИПТОП

Всъщност семейство Бърабъра постъпиха глупаво, че извикаха водопроводчик заради водата, която шуртеше от стената в дома им. Трябваше просто да се обърнат за помощ към съседите Типтоп. Заловят ли се с нещо семейство Типтоп, знае се, че всичко ще бъде тип-топ. Ако татко Раз не успее да се справи, ще се намеси мама Джаста. Ако работата се окаже не по силите ѝ, ще я свършат в крайна сметка дъщеря им Праста или синът им Прас. Достатъчно е да се каже на семейство Типтоп какво трябва да се направи и — раз-прас, джаста-праста — то ще бъде свършено.

Татко Раз сам построи къщата, в която живеят. Негово дело е и боядисването на вратата и поставянето на четирите телевизионни антени. Мама Джаста налепи тапетите — при това, без да размести нито една шарка. Пак тя уши пердетата. И налепи красиви картинки по ваната в банята — рози и рибки. Праста ходи с палто, което си е изплела сама. А Прас почти е измайсторил истински дървомобил. От стара детска количка. В най-скоро време ще го завърши.

— Приятно е да правиш нещо — смятат всички в семейство Типтоп. — Приятно е ръцете ти да са заети с нещо. Приятно е краката ти да не спират. Приятно е да не седиш на едно място.

Тях не ги свърта на едно място дори когато са на кино.

— Няма нищо по-лошо от киното — казва татко Раз. — В тъмното един пирон не можеш да забиеш!

— Ами да — съгласява се мама Джаста. — Там не бих могла да видя хванала ли съм бримката на чорапа, или не.

— Единственото, което може да се прави на кино, е да навиеш на рулце билета си — въздиша Праста. — Но колко работа е това, а после...

— Е, може да събуеш обувките си и да им размениш връзките, за да не заспиш — предлага Прас. — Дясната връзка на лявата обувка и лявата връзка на дясната обувка. Или обратното...

Има много дни в живота на семейство Типтоп, в които всичко сякаш тръгва наопаки. Но колкото по-опак ден се случи, толкова по-енергични стават те. Отстраняват пречките една по една, непрекъснато се суетят, вършат нещо, спасяват по най-невероятни начини положението, докато злополучният ден сам не се примири.

Всичко започна с това, че татко Раз стана наопаки от леглото. Никой не знае какво точно означава това, но явно нещо беше наопаки, защото той стъпи накриво и си изкълчи крака, та чак ставата изпука. Оттам нататък не можеше вече да стъпва на него.

— Я ми дайте четката за паяжини. Тя става за патерица — каза татко Раз. — Нали трябва да се подпирам на нещо.

Той обърна четката нагоре и я пхна като възглавничка под мишницата си, а дръжката опря на пода. И така закуцука към кухнята за закуска.

— Чудесна патерица, само дето малко ме гъделичка — каза той, когато се тръшна пред купичката си с кисело мляко.

— Ами вземи ръкавицата за горещите тенджери, нахлузи я върху четката и няма да те гъделичка — предложи Джаста Типтоп.

Тя току-що бе свалила от рафта нов пакет царевични пръчици, опаковката се оказа не съвсем в ред — беше разпечатана откъм дъното. Царевичните пръчици се изсипаха и се разпиляха по целия под на кухнята. Но Джаста извади торбичката на прахосмукачката и на нейно място сложи здрав плик от царевични пръчици, след което — смук-смук! — събра пръчиците до една направо в здравия плик!

— Мммм, вкусно нещо са аеропръчиците — измляска Раз Типтоп.

Джаста излезе да докара колата. Раз не биваше да върви дълго с изкълчения си крак. Но се оказа, че едната гума е била спукана и през нощта е спаднала. Колата стоеше клекнала на една страна, сякаш и тя беше с контузен крак.

— А пък аз бях обещала да помогна на учителката, трябва да се занесат един куп неща до училище — разтревожи се Праста. — Ще правим скулптури от отпадъци, които след това ще продаваме на нашето тържество. Разчитах татко да ме закара с колата. Какво да правя сега с отпадъците?

— Най-добре се обади на учителката и ѝ обясни какво е станало — предложи мама Типтоп.

Само че нищо не излезе. Учителката вече чакаше при Тенекиената планина, където се изхвърляха всички отпадъци. Беше отишла там още рано сутринта, за да избере най-подходящите предмети. А край купището отпадъци не поставят телефон.

— Мен, мен питайте! — обади се Прас. — Моят дървобил е почти готов. Ще ви закарам всички. Само да монтирам фаровете — може да потрърват, ако замръкна някой път.

Прас слезе в мазето и закова две празни бирени кутии върху колата, по една от двете страни на чекмеджето, което служеше за капак на двигателя. Идеята как да направи фарове му беше дал Минтири. Капаците на бирените кутии бяха изрязани отпред, а откъм дъното им стърчеше по един пирон, върху който бяха забити наполовина изгорели стеаринови свещи. Ако се запалеха, свещите щяха да светят като лампички, без да може да ги духне вятърът при движение на колата, защото кутиите щяха да им пазят завет.

— Така, всичко е тип-топ! — каза Прас и изнесе колата си от мазето. Постави я върху тротоара, а задната седалка покри с дюшечето от детската количка — за удобство на пътниците.

— Хайде, тръгваме! — провикна се той.

Праста бе изпрала предния ден плетеното си палто, което не можеше да изсъхне за една, нощ. То висеше на закачалката и продължаваше да се отцежда. С други думи, за Праста това беше също един опак ден. Но трябваше да се направи нещо. Тя хукна при Маняна Имавреме, за да я попита дали ще ходи този ден на училище. Маняна нямаше такива намерения. Беше отложила това за друг ден. И с готовност послужи на Праста с палтото си.

Но този опак ден нямаше да се предаде толкова лесно. Когато стигнаха до Тенекиената планина, където трябваше да чака учителката, нашите познайници Типтоп не завариха никого. Учителката тъкмо бе отишла нанякъде.

Седнали в колата на Прас, те зачакаха.

Но в семейство Типтоп не са свикнали да не вършат нищо. Един истински Типтоп задължително си намира работа.

Встрани от Тенекиената планина край пътя имаше една малка купчина от отпадъци. На тази камара бяха изхвърлени чайник с изкривено дъно, някаква стара шапка, парче от счупен фенерен стълб, една пощенска кутия и един ръждясал кафез.

Семейство Типтоп погледаха, погледаха тези неща, докато татко Раз изведнъж скочи от колата и ритна със здравия си крак чайника с изкривеното дъно. „Бум!“ — избумка чайникът и се търколи отново към Тенекиената планина. Праста вдигна шапката и я запрати с всичка сила надалеч. Мама Джаста набучи пощенската кутия на счупения фенерен стълб и метна това възхитително копие обратно на Тенекиената планина. Като видя това, Прас заряза колата, около която се въртеше, и запокити на голямата камара и кафеза. Кой да знае, че учителката си е играла от ранни зори да отдели тази купчина отпадъци!

Но ето че се появи и самата учителка. Като видя, че всичко, което старателно бе избирала, е отново на голямата камара, тя много се ядоса. Трябваше да започне отначало!

— И защо беше необходимо това? — каза тя сърдито.

Тя не можеше да знае, че този ден на семейство Типтоп всичко им е тръгнало наопаки.

— Нали все нещо трябва да се прави — каза извинително Праста.

— Тогава ще ми помогнете и вие да избира други отпадъци, от които би могло да се направи скулптура — реши учителката. — Не можем да вдигнем цялата Тенекиена планина. Измислете някаква фигура и подберете каквото ще трябва за нея!

Но това беше нещо, което никой от семейство Типтоп не умееше. Те можеха да направят всичко тип-топ, стига да им се кажеше какво, но да измислят нещо ново, което не го е имало дотогава, не бе по силите им. Учителката трябваше да ги следва на всяка крачка и да им посочва какво точно трябва да вземат.

— А това става ли? Да го взема ли? — питаха я от различни краища на Тенекиената планина Раз, Джаста, Прас и Праста. Истинска досада за учителката!

Раз Типтоп намери празна туба за бензин, малко поразкривена.

— Какво може да излезе от нея? — провикна се той.

— Тенекиен корем — предложи учителката.

Джаста Типтоп откри една ръждясала лятна кърпа.

— Дали ще влезе в работа? — изписука тя.

— Можем да направим тенекиен човек на колелца — каза учителката.

Праста намери едно тясно руло от картон.

— От това пък какво ли може да излезе? — промърмори тя.

— Пъхни го в отвора на тенекиения търбух, не виждаш ли, че фигурата няма още врат! — подсети я учителката.

Самата тя измъкна от камарата една ръкавица и дръжката на несъществуваща вече детска количка. Може би на онази, от която Прас бе направил своята кола. Учителката реши, че ръкавицата може да послужи на тенекиеното същество за ръка, която маха. Дръжката на детската количка ставаше пък за опашка. Ето че Прас пак стигна до чайника.

— От него май нищо няма да излезе — каза той. — Без капак!

Но от чайника можеше да излезе нещо, и още как.

— Каква по-подходяща глава! — възкликна учителката. — Чучурът ще послужи за нос! Ще нанижеме чайника с дъното нагоре върху картоненото руло и разбира се, ще му изрисуваме очи и уста! Само така! Какво друго би могло да излезе от него?

Прас не знаеше какво да отговори. Единствената му мисъл бе, че чайникът би могъл да се използва като чайник и толкоз.

Учителката подритна един изгнил портокал, който наистина за нищо не ставаше, и в главата ѝ, така че никой да не забележи това, се прокрадна мисълта:

— Ама те съвсем нищичко не могат да измислят! Не, аз съм за семейство Бърабъра!

Натовариха всички тези неща, а и някои други, на колата на Прас и ги закараха в училището. Премеждията за този ден още не бяха свършили. Както отиваше към класната стая, където щяха да сглобяват отпадъците на фигура, Прас изтърва на стълбището кутията с всичките си инструменти. Но бързо ги насмете с шапката, тъй че да паднат под стълбището, където вече лесно ги събра, защото бяха на едно място. Оттам нататък всичко бе тип-топ. Прас също се включи в сглобяването на Пер Тенекето.

БЪРАБЪРА И ТИПТОП ЗАЛОЖНИЦИ НА САМИТЕ СЕБЕ СИ

Дървотомобилът на Прас вече беше напълно завършен, но той не знаеше какво да го прави. Лъсна бирените му фарове и седна в него. Праста излезе да му помага. Тя изтупа дюшечето от задната седалка, което всъщност не се нуждаеше от това. Сетне Прас реши да затегне още малко една гайка на кормилото. А Праста пък изми задните колела. Оттам нататък и двамата не знаеха какво да правят. Праста се прибра вкъщи.

Работата обаче е там, че който има автомобил с почти нови колела от детска количка и лъснати фарове от бирени кутии, иска да се вози с този автомобил. А Прас не можеше да измисли накъде да подкара. Целта трябваше да е примамлива, а не просто съседния павилион за списания, топли закуски и лимонада.

А сега си представи, че ние с теб наблюдаваме отблизо как се суети Прас. Засега няма да му се обаждаме, защото още не го познаваме. Ето че се задава и Минтири.

Минтири минава и оглежда колата от всички страни.

— Липсва й още нещо — казва той. — Ами че тя няма клаксон!

Прас стои като гръмнат. Да забрави такова нещо! Ама пък откъде да намери клаксон?!

— Сетих се — казва Минтири. — Вземаш стария си мечок и го завързваш за кормилото! Така, поискаш ли да свирнеш, винаги ще ти е подръка.

— Но за какво ми е той? — учудва се Прас.

— За да го тупаш по гърба, разбира се! — отвръща Минтири. — И неговото брум-брум ще е по-гръмко и от мотора на най-свирепия камион.

Прас никога не би се сетил такова нещо. Той се втурва да донесе стария си мечок, за да го изпробва.

— Брум-брум!

Не е лошо. Прас взема здрава връв и връзва мечока където трябва. Минтири наблюдава отстрани.

— Искаш ли да се повозиш заедно с мен? — пита го Прас.

— Къде ще отидеш?

— Не знам — отвърща Прас.

— Сетих се — казва Минтири. — Хайде да избягаме от къщи! Толкова отвратително и подло се държат с нас! Да видят сега!

— Наистина ли? — пита Прас и в гласа му се долавя учудване.

— Не, но все ще се сетим нещо, което са направили — отвърща Минтири.

Той се замисля. Прас също.

— Татко ми изяде вчера филията — проговаря пръв Прас.

— Виждаш ли! — въодушевява се Минтири. — А мама изличи най-добрата моя идея, която бях записал върху потното стъкло на банята! Сестра ми пък твърди, че тя е измислила името Пер Тенекето, след като аз го предложих пръв! Да не говорим за татко!

— Какво ти е направил пък той? — пита Прас.

— Нищо. Затова да не говорим за него! Клаксон и напред!

Прас отмества поглед към Минтири. Той смята, че би трябвало да си вземат храна за из път. И да напишат прощално писмо. Минтири е съгласен. Двамата се обръщат към теб и към мен за лист и писалка, но ти имаш само гума за триене, а аз — автобусен билет. Прас влиза да донесе необходимите неща от къщата.

Най-напред взема плик царевични пръчици и една варена наденица. Сетне се погрижва и за молив и лист. Минтири пише писмо, което да пуснат в кутията на семейство Типтоп. Още едно такова писмо написва и за пощенската кутия на своето семейство. Писмата гласят:

„Нещастници! Никога вече няма да видите своето малко момче. Сега то е далеч-далеч оттук. Сами сте си виновни — все да се карате, все да придиряте! Сбогом!“

Двамата пускат едновременно писмата си. Сега вече нищо не ги спира. Прас натиска клаксона и завърта педалите. Но изведнъж удря спирачка и се втурва отново вкъщи — да вземе одеяло и по един шал.

Някой прекрасен ден току-виж дошла и зимата. Ние стоим встрани и наблюдаваме как дървотомобилът се отдалечава.

— Дали да не го догоним, за да видим къде ще отиде? — предлагаш ти.

Добре!

Прас и Минтири минават покрай къщите на Давай, Нямавреме и Дада. След това правят един широк завои покрай цирк „Дрън“ и спират под дърветата край пейката „Бързай бавно“. Вечер, когато не им се прибира у дома, момчетата и момичетата от младежкия клуб обичат да се събират и да седят тук. Минтири и Прас слизат от дървотомобила и започват да правят плановете. Но нали нямат никакви пари! От какво ще се препитават като свършат царевичните пръчици и варената наденица!

— Сетих се — казва Минтири. — Ще позвъним у дома и ще се представим за похитители, които са ни взели като заложници, сетне ще видим дали са готови да платят една десетарка, за да се върнем вкъщи. Или една петарка, за да се отърват от нас! И в двата случая ще има от какво да се препитаваме!

Прас се съгласява, Минтири влиза в младежкия клуб и се обаждат с преправен глас у Бърабъра и у Типтоп.

— И какво направи? — любопитства Прас.

— Запуших си носа, докато говорех — обяснява Минтири. — Казах веднага да претърсват джобовете си и до три часа да съберат парите, които да оставят в едно портмоне пред нашата къща. А ние ще минем оттам с колата и ще го приберем в движение.

— Добре — съгласява се Прас.

Двамата възнамеряват да се подкрепят с малко царевични пръчици и да потеглят. Но изведнъж откриват, че пликът е пробит. Царевичните пръчици са се изсипали, почти нищо не е останало от тях.

— Ще трябва да се задоволим с варената наденица без царевични пръчици — казва Прас. — Иначе ще умрем от глад.

— Сетих се — казва Минтири. — Не може то така без десерт. Иди с автобусния билет на павилиона, кажи, че е банкнота и искай две дъвки. Лумба направи така веднъж, нали не различава банкнота от билет. И дръж шала пред лицето си, за да не разберат, че си на повече от три години!

— Вярно — съгласи се Прас.

За него Минтири е абсолютен цар в измислянето на вълнуващи приключения. Прас тръгва точно по указанията на Минтири, който остава да го чака, а ние с теб отиваме да наблюдаваме Прас от моста на железопътната линия.

По всичко личи, че май нищо няма да получи. Продавачката от павилиона му връща автобусния билет, който му бяхме дали ние с теб, а той отново и отново ѝ го предлага. Накрая Минтири се връща, като върви предпазливо покрай парапета на моста.

— Получи ли нещо? — питаме го ние с теб.

— Само една дъвка мишок и сума ругатни — отвърща Прас.

Прас и Минтири си поделят на пейката дъвката, но на нас с теб не ни предлагат, прекалено е малка за толкова много хора. Минтири написва с клечка върху пясъка: „Тук изядохме последния мишок.“

Сетне двамата се мятат отново на дървото, който изфучава към пързалката на детската площадка. Най-неочаквано Минтири и Прас изскачат от колата и се опитват да я качат на пързалката. Прас бута с всички сили, а Минтири го насърчава с викове.

— Бягайте вие там долу! Започва ралито на смъртта!

Прас бутва колата и тя полита надолу по пързалката — представяме си вече как ще се разбие в пясъка. Но тя засяда напреки в края на пързалката. Прас и Минтири се хързулват след нея. Минтири написва върху пясъка:

„Тук завърши ралито на смъртта.“

И двамата отново сядат в колата и продължават покрай къщата на Нене. Ние с теб не смогваме да ги догоним.

— Дали да не се върнем у дома им и да видим дали някой е прочел вече писмата им? — предлагаш ти.

Добре!

Заварваме Праста и Идея на стъпалата пред къщата на Типтоп — седят и четат на глас двете писма. Сравняват почерците и правописа. Ние с теб не се намесваме. Защо да проваляме приключението на Прас и Минтири?

— Мисля, че са ги принудили сами да напишат писмата — казва Праста. — Това едва ли е почеркът на похитителите.

— Не, това е почеркът на Минтири — казва Идея. — Но нито дума пред мама и татко — и двете, нали? Само ще се разтревожат. С преследването ще се заемем ние с теб...!

Праста веднага се втурва в къщата да търси бинокъл, увеличителна лупа и детективски шлифери. Вдига бинокъла и открива в далечината при ъгъла една мъничка царевична пръчица. Взема лупата и до крака си вижда друга, само че огромна.

— О, видя ли! — възкликва Праста. — Ето че попаднах на следа.

Тя хуква по дирята на царевичните пръчици следвана по петите от Идея. Дирята ги отвежда чак при пейката „Бързай бавно“.

— Това са нашите царевични пръчици, няма никакво съмнение! — казва Праста.

— Разбирам — досеща се Идея. — Минтири е бил толкова хитър, че е разпилял царевичните пръчици, за да можем да ги открием. А тук какво пише?

Те прочитат върху пясъка за изядения мишок и бързо се досещат: похитителите искат да заблудят преследвачите си, че Прас и Минтири са принудени да се хранят само с мишки.

— Не се тревожи — успокоява Идея Праста. — Няма да опрат до мишоци, докато имат още царевични пръчици. Това е само уловка!

При пясъчника на детската площадка двете момичета откриват следващата вест от отвлечените. Но не се доверяват и на нея.

— Сетих се — казва Идея. — Похитителите искат да ни подведат. Да повярваме, че пътуването с колата е било до тук. А то по-скоро започва от тук. Трябва да са тръгнали натам!

Праста вдига бинокъла и се визира.

— Открих ги! — провиква се тя.

В другия край на улицата пред къщата на Имавреме е спрял огромен автовоз, нали знаеш, един от тези камиони с горна и долна платформа, на всяка от които има място за по пет леки коли. Прас и Минтири са заели със своя дървомобил последното място на долната платформа. Двамата отдавна са забелязали разветите шлифери на Идея и Праста и са взели съответните мерки.

— Трябва да задържим някак преследвачите — сетил се е Минтири. — Когато върви по тротоар, сестра ми винаги внимава да не стъпва върху чертите между отделните плочки. Ако начертаем по тротоара много малки квадрати, тя ще трябва да стъпва толкова внимателно, че няма да стигне до тук, преди да е потеглил автовозът!

Прас няма тебешир в себе си, само резервно парче свещ.

И ето че той скача на тротоара и започва да го разчертава на гъста, гъста мрежа. Тегли линия след линия, надлъж, нашир, надлъж, нашир. Мята се отново на автовоза, но той все още не тръгва, никой не знае къде се е запилял шофьорът!

— Ето че идват! — провиква се Прас и сочи разветите шлифери.

Идея и Праста напредват наистина много бавно през мрежата на разчертания тротоар — Праста следва примера на Идея. Но те приближават все повече и повече. А автовозът не помръдва. Май изобщо няма намерение да потегли! Ами сега?

— Трябва да ги хванем натясно! — шепне Минтири. — Те си въобразяват, че ще ни заловят и ще ни накарат да се върнем, без да платят нищо! Не, за нищо на света! Да имаме китоловна мрежа или някой износен парашут, можеше да ги метнем отгоре им, та да се омотаят в тях и така да спечелим време. Автовозът ще тръгне всеки миг. С него можем да отидем дори в друг град!

— Да ги хванем натясно! — повтаря Прас.

Той вдига поглед към прозорците на Имавреме и вижда два юргана и три одеяла, които висят там от цяла седмица, защото преди време на някого от семейството му е хрумнало, че трябва да се проветрят. Прас събаря юрганите върху главите на преследвачките с шлиферите.

Минтири и Прас се мятат на дървомобила и тутакси напускат платформата на автовоза. Те профучават покрай ъгъла и с гръм и трясък вземат на зигзаг цялата задна страна на улица „Близнаците“. Преследвачките с шлиферите изостават много назад. Няма вече сили

да продължат преследването. Наместо това Праста и Идея се прекачват през прозореца от задната страна на къщата на Типтоп — искат да бъдат у дома преди Прас и Минтири. Не са сигурни, че дървотомобилът е заграшил към къщи, но така, за всеки случай...

Прас и Минтири заобикалят къщите откъм задната страна.

— Ти наистина си моят най-добър приятел — обръща се Прас към Минтири, докато върти педалите.

— Нищо не бих могъл да направя без теб, Прас! — отвърща Минтири. — Дори да знам, че всички преследвачки с шлифери са се съюзили срещу мен!

Дървотомобилът влиза във вътрешното платно и взема със свистене на гумите завоя откъм предната страна на улица „Близнаците“. Устремява се към къщата на Типтоп!

Сега ще проверят дали е бил събран откупът за похитителите! Да. На улицата лежи голямо черно портмоне — портмонето на мама Джаста. Оставено е просто на улицата. До външното стълбище на къщата. Прас и Минтири изскачат едновременно от колата. Сега ще го вдигнат!

Но портмонето започва да подскача по стъпалата и те тръгват да го гонят. Още един подскок и то ще се скрие зад вратата. Прас и Минтири май ще му попречат! Не, не успяват. Те просто се препъват в прага.

— Хайде, влизайте и затваряйте вратата! — крещат Идея и Праста.

И побързват да заключат входната врата. Те двете са придърпвали портмонето с една връвчица, за да примамят момчетата. Сега всички са си у дома.

— Исканме само да ви спасим от похитителите! — пояснява Идея. — Умно, нали! Сега вече никой не може да влезе тук. Спасихме ви!

— Е, добре — примиряват се Прас и Минтири. Те тъй или иначе възнамеряваха да се приберат най-късно за вечеря.

Но Праста и Идея се поздравяват с ръкостискане. Те решават освен това, че семействата Бърабъра и Типтоп чудесно си подхождат и че и те двете винаги ще бъдат най-добри приятелки.

КОМАНДА „СГОВОРНА ДРУЖИНА“ МАЙСТОРИ НЕЩО В ТЕНЕКИЕНАТА ПЛАНИНА

Сега вече познаваме всички деца от улица „Близнаците“! Ако решим да правим скривалище, знаем кого да повикаме. А ние наистина сме намислили да си построим скривалище — на много скришно място край Тенекиената планина.

— И кого ще повикаме? — питаш ти.

— На първо място Бърабъра и Типтоп — предлагам аз. — Те ще измислят как да го направим. А освен това ще се погрижат наистина да стане. Може да вземем и двамата Нямавреме, та да ни спори работата.

— Аз пък мисля да включим и четиримата Дада — казваш ти. — Защото те винаги и за всичко ще ни подкрепят.

— Ами Троп и Лумба! — сещам се аз. — Трябва и те непременно да участват. За да се построи наистина хубаво скривалище, е необходимо много време. Като се уморим, полезно ще е да има кой да вика „Давай!“.

— Да, разбира се — съгласяваш се ти.

След което се замисляме.

— Ами я си представи, че дойдат някакви глупаци и започнат да ни пречат — подхващаш отново ти. — Май ще е добре да вземем с нас и Стой и Стига, които да ги прогонят със своето „Престани!“.

— Я за по-сигурно да вземем и двамата Нене — казвам аз. — Току-виж Минтири излезе с някоя съвсем налудничава идея. Тогава те ще го накарат да се откаже от нея.

— Но Имавреме не ни трябва! — казваш ти. — Не, чакай! Я по-добре да вземем и тях, че иначе ще се съсипем от работа!

— Дадено, значи ще участват всички! А сега да ги обиколим по домовете им и да ги предупредим: каквото и да става, пред никого нито дума за това, кога и къде!

— И кога? И къде? — недоумяваш ти.

— Сега, веднага! Край Тенекиената планина!!

Тръгваме да звъним на всички врати поред — ти по единия, аз по другия тротоар. Изчакваме майките и бащите да се залисат, та да не ни чуят, и прошепваме с полустиснати устни голямата тайна. Всички обещават да дойдат, малко се опъват само Ненелия и Стой, но ние с теб знаем вече как да разговаряме с тях. А сега бързо, за да стигнем първи при Тенекиената планина.

Следобед тя винаги е огряна от слънце. Блестят стари автомобилни каросерии, счупени огледала, пробити консервени кутии, провиснали пружини на легла. Навсякъде отпадъци и вехтории, с които можем да разполагаме както си искаме. Небето проблясва в безчет стъклъца — пълен мир и спокойствие. От огромния дъб, разперил клоните си край Тенекиената планина, се разкрива възхитителна гледка. Поне ние с теб мислим така. Харесваме си едно местенце в Тенекиената планина и започваме да умуваме как да осъществим плановете си. Това ни се струва почти невъзможно.

Ето че и другите деца започват да се катерят по дъба. Гледат това да стане колкото може по-незабелязано. Но не е лесно да се покатериш незабелязано на такова дърво.

— Виждате ли там долу петте коли? — подхващаш ти. — В тях ще си направим скривалище. Скривалище с десет помещения и таен вход!

— Никога няма да се добереш до там — казва Недей. — Всичко е обградено от ръждясала бодлива тел и разлята нафта!

— Сетих се! — възкликва Идея. — Нужна ни е само една пързалка от най-дългия клон на дъба към Тенекиената планина. Покатерваш се на дъба, тръгваш по клона и по пързалката право долу сред колите!

— Не, нищо няма да стане — казва Ненелия. — Откъде ще се намери тази пързалка?

— Аз ти обещавам, че ще стане тип-топ! — казва Праста. — Вече виждам какво ще свърши работа!

Праста се смъква от дъба и започва да се катери между разни вехтории по склона на Тенекиената планина. Сред тях на една купчина са захвърлени и стари чували. Праста нарамва целия куп. Предлага да ги зашием един за друг, тъй че да се получи дълъг платнен ръкав. А след това да заковем платнения ръкав на дъба и хързулвайки се по него, право долу сред колите.

— Да! Бива! Става! — развикват се Бива, Става, Може и Защоне.

— А как ще излезем обратно оттам? — питаш ти, нали си ми умна глава.

— Това можем да измислим и друг път — казва Кротко.

— Да почваме! — предлага Тичай. — Няма време да умуваме сега! Първо да се спуснем долу!

Но Стига не е съгласна с това предложение (аз, впрочем, също).

— О, стига — казва тя. — Не съм съгласна да прекарам остатъка от живота си сред тези таратайки!

Всички се пръсваме из подножието на Тенекиената планина, за да търсим нещо по-подходящо. Тя е издигната само от вехтории и отпадъци, тъй че на нея може да се намери какво ли не. Прас намира някогашно подвижно мостче от кораб. Гладко от едната страна и с напречни дъсчици от другата. Мостчето освен това е дълго. Може да се подпре между клона на дъба и покрива на първата кола и така да послужи за пързалка. А решиш ли да излизащ, обръщаш мостчето с напречните дъсчици нагоре и се катериш бавно към дървото, като по истинска стълбичка. Какво по-подходящо от това!

— Не е толкова лошо — решава Ненелия.

Пренасяме мостчето с общи усилия, защото то е ужасно тежко.

Минута първа се спуска върху покрива на колата, а оттам се хързулва бързо по капака на багажника и — туп! — на земята! И веднага започва да събира стари дюшеци и вестници, за да им е по-меко на останалите, като стигнат долу. Всеки от нас взема по един чувал и седнал върху него, полита надолу. Туп... туп... туп...! Ето че вече всички сме долу и можем да започнем да майсторим.

Намираме се в центъра на пръстен от сплескани стари лимузини. Сякаш някой нарочно ги е струпвал, за да построи автомобилна крепост срещу неведом враг! Стоварени плътно една до друга, разнебитените коли образуват верига. Но ако речеш да пресечеш

веригата, можеш, разбира се, да влизаш и излизаш през вратите на колите.

— Пу за мен зелената кола с лисича опашка на антената! — провикваме се в един глас ние с теб.

Отваряме енергично вратата на зелената кола и се напъхваме в нея. Предните седалки са меки и удобни! Потъваме в тях — брадичките ни едва стигат до височината на волана! Но нищо! Минута и Тичай се наместват на задните седалки. Трябва да се разпределим по четирима в автомобил, иначе колите няма да стигнат. Комбинираме се по двойки, само Дада имат цяла кола на разположение — нали са четирима.

— Клаксон и давай — казвам аз. И ти започваш да местиш лоста за скоростите, да натискаш разни бутони по таблото и да въртиш кормилото.

— Пиу-пиу! — рева изведнъж клаксонът. Значи работи!

Изведнъж всички започват да свирят със своите клаксони! Сякаш попадаме на задръстено кръстовище.

— Престанете! — провиква се Стой, застанал между колите. — Минтири иска да ви каже нещо.

Смъкваме прозорците, където още ги има, и се надвесваме навън, наострили уши.

Минтири е намерил повален телефонен стълб и това го е навело на гениална идея: да изправим стълба и да прекараме телефон до Големия дъб. Така който от нас се озове сам при дъба и иска да го пуснем в голямото автомобилно скривалище, ще може да ни съобщи по телефона да спуснем мостчето. След което отново ще вдигаме мостчето, за да не могат да влизат чужди хора.

— Да! Може! Защо не! — надвикват се Може, Защоне, Бива и Става.

— Аз ще се погрижа всичко да стане тип-топ — казват в един глас Прас и Праста.

Те излизат да търсят сред отпадъците и вехториите някой стар, захвърлен телефонен апарат и преди да се усетим, вече са събрали всичко необходимо. Благодарение на тях се сдобиваме с чудесен телефон между нашия полегнал стълб и най-дългия клон на дъба. Апаратът дори може да звъни!

Но ето че поставили — непоставили телефона, в далечината към нас се задава майката на Стой!

— Всички бързо в скривалището! — викваме ние и се спускаме по пързалката, сякаш по петите ни е самата чума. Вдигаме мостчето след като всички сме отново долу, втурваме се към колите и затръшваме вратите. Сетне се смълчаваме.

Слънцето се е скрило зад едно старо писалище, изхвърлено в полите на Тенекиената планина. Започва да се смрачава! И ето че телефонът иззвънява!

— Иди да се обадиш, Недей! — провикваш се ти.

Недей бавно отваря разнебитената врата на тяхната кола и с препъване стига до телефонния стълб. На телефона е (ясно, нали?) мама Престани. Не чуваме какво казва, но затова пък се досещаме!

— Не — отвърща Недей. — Няма да се приберем. Не искаме да вечеряме. Няма да престанем! Не, няма! Изключено! Хич недейте ни чака! — завършва той уморен. Прибира се в колата и въздъхва с облекчение, когато се обляга на задната седалка.

Но ето че телефонът отново звъни. Този път пращаме да го вдигне Маняна.

— Ало — изчуруликва очарователно тя. Сетне дълго време мълчаливо слуша. — Гладни ли? Ами провери утре! Уморени ли? Засега не! Да лягаме ли? Само не днес!

Но телефонът не се предава. Звъни за трети път. Вдига го Стой.

— Престани! — казва той и затваря слушалката.

Телефонът иззвънява обаче и четвърти път. От едната кола изхвърква Минтири. Запушва си носа и изрича в слушалката:

— Важно съобщение, важно съобщение! Слушате нашето автоматично записващо устройство! Ние, членовете на команда „Сговорна дружина“, не можем да се приберем по домовете си за вечеря, защото имаме да майсторим още нещо! Ще се приберем, щом свършим работа! Важно съобщение... важно съобщение... Престанете! Престанете!

И връзва телефонната жица на възел, та да не звъни повече.

Най-сетне телефонът замлъква. Измъкваме се от колите и тръгваме на разузнаване от другата страна на подвижното мостче. Целта ни е да потърсим всевъзможни предмети, които биха могли да ни свършат работа в нашето автомобилно скривалище. Ти откриваш

една стара кутия, в която в бъдеще бихме могли да си взимаме сандвичи, а аз намирам един конски чул и една масленица за смазване на шевни машини — малка, лъскава и с чучур. Останалите също попадат на какви ли не съкровища. Жалко само, че постепенно мръква. Отделяме с какво бихме могли да си светим и отново се вмъкваме в колите. Тичай има джобно фенерче с нова батерия. Той седи в нашата кола и шари с лъча на фенерчето по всички отдалечени кътчета на Тенекиената планина. От единия до другия ѝ край.

— А, какво става? Що за мутра ми се мярна там?

Тичай запалва отново фенерчето и разхожда лъча му на предишното място. Но сега не се вижда нищо.

— Там имаше някой! — твърдиш ти. — Бас държа, че имаше!

— Предупреди останалите! — прошепвам аз на Минута.

Тичай не пали известно време фенерчето. И изведнъж го включва на най-силна степен и го размахва на всички страни. Зад някаква мивка далеч от нас се мярва друго лице! Значи в Тенекиената планина са проникнали двама непознати!

До нашата кола се прокрадва Кротко.

— Не бързай да палиш фенерчето — прошепва той. — Ела от другата страна при нас и оттам опитай пак!

Тичай се отдалечава крадешком, а ние затваряме вратите и прозорците на колата. Отвъд колата на Кротко се мярва трето лице. Излиза, че непознатите са трима!

— Трябва да махнем мостчето — казваш ти.

Прас и Минута са се заловили с тази работа.

Мостчето е свалено на сигурно място между колите. Но как ще се измъкнем тогава оттук?

Звъни телефонът. Вдигаш слушалката ти. Обажда се странен глас:

— Оттук измъкване вече няма! Обсадени сте! Само да сложите мостчето и ще го съборим от клона!

Това са, разбира се, момчетата, които искаха Недей да иде и да им прибере топката! Те си падат по това да притесняват останалите. Но ще има да вземат, ако се опитат да ни хванат! Колкото и да им се иска, просто няма как да минат през купищата бодлива тел. Оттегляме се в кръга от коли да обсъдим положението.

— Сетих се — възкликна Идея. — Ще преместим мостчето върху покрива на някоя друга кола и ще хлопаме и тракаме, за да си помислят те, че се опитваме да се измъкнем от някой друг край. Те ще тръгнат да заобикалят цялата Тенекиена планина, за да ни пресрещнат. Щом се хванат на погрешната диря, ние ще преместим обратно мостчето и бързо ще се прехвърлим на дъба! Така ще ги заблудим.

— Всичко ще бъде тип-топ! — казва Прас. — Нали сме команда „Сговорна дружина“!

Сваляме и преместваме мостчето. Тичай го осветява така, че всички ние долу да видим накъде води сега. Качваме се на покрива на новата кола и се правим, че се готвим за бягство. Тичай осветява разни места, към които ние нямаме намерение да се отправим. Нещо, което далеч не е ясно за този, който не знае това.

Отнякъде в Тенекиената планина се носи хлопане и тракане. Някой се опитва да се промъкне до нас!

— Ау! — чува се някъде.

Тичай изгася за малко фенерчето си. Но това е само за заблуда. Когато го запалва отново, той го е насочил право в лицата на нашите врагове, които са се добрали вече до другата страна на Тенекиената планина. Те стоят скупчени един до друг и се мъчат да гледат колкото може по-заплашително.

— Ето ни и нас! — провикват се те. — Оттук няма да се измъкнете!

— А ние и не щем оттук! Ха се гръмнете сега! — надсмиваме им се ние.

Залавяме се веднага да вдигнем мостчето. Всеки хваща откъдето може и с общи усилия го преместваме. Извъртаме го за възможно най-кратко време към клоните на дъба и бързаме да се прекачим на дървото. Сред вехториите и тенекиите се хлопа и трака по-страшно и отпреди, но ония, другите, нямат никакъв шанс да ни изпреварят в този мрак и при всички препятствия, които трябва да преодоляват.

Първи се прекачваме Минута и Тичай, ние с теб, Прас и Праста. След нас идват Идея и всички останали, като последен е Минтири. Ето че вече всички сме на дървото.

— Вдигнете мостчето! — пошушва Минтири. — Ще си го вземем с нас! Иначе ония може да се промъкнат в нашето скривалище!

Добре, че се сети за това! И добре, че нашата команда „Сговорна дружина“ е толкова многобройна! Мостчето е тежко. Но в крайна сметка успяваме да го измъкнем. Строици сме се всички под дъба и го крепим над главите си с изпънати ръце. Остава само да се приберем у дома!

Но ето че се трака някъде съвсем наблизко из тенекиите и вехториите!

— Ох! По дяволите! Ау! — чуваме гласа на един от нашите врагове. — Ще ви дам аз на вас!

Идея ни прошепва:

— Само да не вземат да ни гъделичкат под мишниците, че свършено е тогава с команда „Сговорна дружина“!

— Какво ще дадеш де? — провикваш се ти, за да прецениш по отговора дали са вече наблизко.

— Сметанов сладолед с ягодово сладко! — обажда се някакъв дрезгав глас съвсем до нас. — Но само ако престанете за днес с тази ваша игра!

О, това е полицаят, таткото на Стига и Стой, който е дошъл да ни прибере. Нямаме нищо против той да ни съпроводи до къщи! А мостчето скриваме в мазето на младежкия клуб. Със съгласието на таткото на Троп. Оттам никой не може да го открадне!

Утре ще си вземем храна и ще прекараме цял ден в нашето скривалище.

— Трябва да измисля някакво сиропирано лепило — решава Минтири. — Ще пръскаме с него след себе си, тъй че, като тръгнем към дъба, враговете ни да залепнат на място! Мярра според мярра.

— Едва ли ще ни разреши чичо Смярра — казва Стой. — Само той знае що е мярра. Мяррата трябва да е една за всички, казва той. Почне ли всеки със своя мярра да мери, значи има нещо гнило!

— Ами да! — съгласява се Може.

— Ами как не! — съгласява се и Ненелия.

ПОЯВАТА НА ЧИЧО СМЯРА

Непременно държа да видя аз този чичо Смяра!

Чудеше ли се каква е онази малката къща, вклинена между къщите на Бърабъра и Типтоп в края на улица „Близнаците“? Е, там живее чичо Нивелир Смяра. Той е портиер на всички смешни семейства едновременно. Но беше заминал някъде, затова не сме го срещали досега. Я да проверим дали сега си е в къщи!

— Натискай колкото можеш звънеца, а пък аз ще се скрия — предлагам ти аз.

— Не, защо не позвъниш ти, пък аз да се скрия? — възразяваш ти.

Гледаме се умно като кучета. А защо пък да не позвъним едновременно и после да хукнем да се скрием зад павилиона за топли кренвири! Да, точно така! Три-четири! Дзънннн! И беж да ни няма! Успяхме. Сега да надникнем какво става — ти от едната, аз от другата страна.

Вратата още е затворена. Но ето че се отваря. На прага излиза чичо Смяра. Набит, нисък мъж със сини панталони. Той държи нещо в ръце и се оглежда. Сетне си влиза в къщи и затваря вратата. Хайде пак!

Този път успяваме да се скрием още по-бързо зад павилиона. Никой не излиза. Вратата не се и открехва дори. Тогава още веднъж! Сигурно не ни е чул!

Натискаме звънеца много продължително. Не бързае да бягаме. Трябва да сме сигурни, че звънецът се чува. Освен това ще останем зад вратата, ако тя се отвори. Той няма да ни забележи веднага! Дзънннн! Но къде се бави той?

— Какво правите тук? — пита ни чичо Смяра.

Той се е надвесил от прозореца зад нас. И се подсмивва.

— Искях да видя как изглежда чичо Смяра — казваш ти.

— Аз също — добавям аз.

— Щом е така, влизайте — кани ни чичо Смяра. И ние прекрочваме прага. Ето го пред нас, изправен в цял ръст. С дълги

мустаци и хубави ботуши. С черна шапка, която се крепи върху ушите му.

— Какво е това в ръцете ти, чичо? — питаш ти, като се приближаваш.

— Това е нивелир или както му викат още — равнило. Един инструмент, който се използва, когато се строи къща, за да се провери дали дъските на подовите и стените не са криви. Равнилото прилича на метална линия, само дето има три стъклени прозорчета. В тях има вода — като в аквариум. И зад всяко прозорче плува по едно въздушно мехурче. Искаш ли да провериш дали една дъска е крива, или не, слагаш отгоре ѝ равнилото. И гледаш мехурчетата. Ако те плуват в средата на прозорчетата, значи дъската не е крива.

— Може ли да проверим дали тази маса е крива, или не? — питаш ти, като вземаш равнилото.

— Да, проверете — отвърща чичо Смяра, — но аз знам, че не е крива.

Вземаме равнилото и го слагаме върху масата. Покатерваме се на дивана, за да гледаме право в стъклените прозорчета, зад които плуват въздушните мехурчета. Но аз, без да искам, бутвам масата, тъй че тя се разклаща. И — хоп! — въздушните мехурчета политат към ъглите, почти се скриват.

— Заради вас излезе, че масата е крива. Но аз знам, че тя е съвсем равна — казва чичо Смяра.

Ние също знаем, но трябва да проверим. Никой да не се докосва до масата! Така! Поглеждаме отново мехурчетата. Сега те плуват в средата на стъклените прозорчета, точно под чертичката. Е, всичко е ясно. Масата не е крива.

Но дали стените не са криви? И това трябва да се провери! Взимам равнилото и го слагам на пода. Притискам го до стената, тъй че да прилепне плътно до нея. А ти следиш мехурчетата зад стъклените прозорчета. Сега те отново са в средата, точно под чертичката. Стената е съвсем права!

Продължаваме да проверяваме всичко в къщата на чичо Смяра.

Кухненската мивка, входния праг, готварската печка, всички страни на писалището. Вадим дори чекмеджетата — едно по едно — и слагаме равнилото на дъното им. Виж ти, дъната на всички

чекмеджета са равни. Няма нито едно чекмедже, което да е разкривено!

— Сетих се с какво да продължим — казваш ти. — Ще занесем равнилото на детската площадка. Да се поразмърдат малко мехурчетата!

Но чичо Смяра не е съгласен. Страх го е да не повредим равнилото.

— По-добре да отидем в цирка — казва той. — Пристигнал е, докато мен ме нямаше, още не съм минавал да го видя. А мисля, че имам една позната там. Пък може да видим и как хранят животните...

О, непременно! Чичо Смяра прибира своето равнило и заключва вратата. Тримата тръгваме заедно към цирк „Дрън“. От съседните къщи изникват Прас, Идея и Минтири и се присъединяват и те към нас. Не закъсняват да се появят и Троп, Става, Минута и всички останали.

— По-бързо! — припира Минута и дърпа чичо Смяра.

— По-бавно! — съпротивлява се Кротко.

— Най-добре всичко с мяра! — отсича чичо Смяра и продължава както той си знае.

А на нас това никак не ни се нрави.

— Кое му е по-доброто? — питаш ме ти. — Че има ли по-лошо от това да си намажеш филията с мяра. Аз обичам да си я намажа дебело-дебело. Да речем, с мармалад! Да стане като планина отгоре!

— Ами когато опре до шарено или не — казвам аз, виждайки в канавката едно жълто топче до червеникаво-зеленикава огризка от ябълка. — Какво ще е това хем шарено, хем с мяра! Хубаво е да има всякакви цветове, и то много наведнъж, и такива, дето най-малко очакваш. Че то иначе човек да се откаже и да рисува! — казвам аз.

Чичо Смяра върви напред и слуша с половин ухо.

— Може и така — казва той. — Но всичко зависи от толкова много неща. Това от мен да го знаете!

Ето че стигаме и до цирка. А там цари пъстро безредие! Слонът тръби, а цирковите кучета се прескачат едно друго. Вътре в шатрата някой се смее неистово, а може и да е само кон, който цвили. Сумтят тигри, подрънкват кофи, покривалото на шатрата се ветрее, лампите се поклащат от вятъра на дългите си шнуrowe — и всичко това

едновременно. Чичо Смяра изглежда очарован. Той се приближава до един мъж, понесъл две кофи, пълни с херинги. Значи ще храни тюлена.

Плънк-плънк-плънк — и мъжът изпразва цялата кофа в басейна на тюлена! А тюленът веднага се нахвърля на херингите. И — лап-лап — нищо не оставя от тях! Изяжда ги до една.

— Мяуу! — наднича изпод един от фургоните малко коте, което гледа завистливо. Може би и то е гладно?

— И за теб има — казва Минута. — Сега ще те нахраня!

Плънк-плънк-плънк — и тя изсипва втората кофа върху котето. То направо изчезва под планината от риби!

— Глупаво момиче — ядосва се цирковият пазач. — С една мяра ще ми мери как да нахрани коте и тюлен!

Затова пък ни разрешава да измъкнем котето изпод херингите. На него му се полага само една риба. Но то я изяжда и доволно мърка.

— Виждате ли! Не винаги е лесно да намериш правилната мяра — казва назидателно чичо Смяра.

— Уф — въздъхва Минута. — Ама това с мярата било голяма досада. Връткаво и пипкаво нещо!

Но чичо Смяра не е съгласен с нея.

— Да уцелиш мярата, точно колко, точно кога, е истинско удоволствие — обяснява той. — Мога да го сравня само с чувството, което изпитват играчите на трапец в цирка — представяш ли си, двама се люлеят под купола на цирка и единият скача от своя трапец към другия, който протяга ръце и го хваща точно навреме, за да не падне и да не се пребие. Това е чудесно чувство! Като млад аз също съм играл на трапец с едно момиче, което се казваше Лия Либела...

Тъй говори чичо Смяра и непрекъснато се оглежда.

До нас стоят пет прекрасни понита. Чичо Смяра качва на гърба на всяко пони по едно дете. Но за съжаление ние сме повече от понитата. В този миг приближава слонът. Ох, какъв е огромен и върви право срещу нас. Но пред чичо Смяра изведнъж спира. И без да бърза, ляга на колене — прегъва първо предните си крака, левия и десния. А след това и задните, пак така — най-напред левия, после десния. Браво на него! Сега вече е легнал. Чичо Смяра ме качва върху гърба му. Готово! Слонът се кани да се изправи. Но в този миг отнякъде дотичва една жена, обута с червени чорапи, облечена в развяваща се рокля и с щраусови пера на главата.

— О, я качи още няколко деца върху гърба му! — провиква се тя.
— Той да не е пони, при него мярата за тежко е по-друга, нали знаеш!

И тя помага да се качите върху слона и ти, и още четири-пет деца! Слонът внимателно се изправя. Ето че сега всички гледаме отвисоко чичо Смяра и пъргавата дама.

— Лия Либела! — възкликва чичо Смяра. — Откога не сме се виждали!

Той я позна! Тя е момичето, с което на времето е играл на трапец. Сега обаче е гълтачка на огън. Лия Либела поканва чичо Смяра в своя фургон да си поговорят за доброто старо време, докато заври кафето на печката, но ние продължаваме да яздим. Слонът обикаля в кръг цирковата арена, а подире му махат опашки понитата. Обикаляме ли, обикаляме. Накрая слонът почти капва от умора. Точно тогава излиза да ни прибере чичо Смяра.

— Всичко с мяра — казва той. — Време е да вървим, тъй че всички долу!

До него стои гълтачката на огън.

— Чичо Смяра, а ти винаги и за всичко ли знаеш кое как трябва? — пита Идея.

— Не, то не е толкоз просто — отвръща чичо Смяра. — Но с малко мислене винаги може да се съобрази. Опитай и ще видиш! Какво ще направиш, ако видиш, че някое коте се прокрадва към кълбо прежда?

— Ще се разсмея! — възкликва Идея.

— Но ако видиш лъв да се прокрадва към човек?

— Ще се развикам за помощ, ще се скрия, ще замеря лъва с нещо тежко, ще се метна на някоя лиана и разбира се, ще вдигна във въздуха и самия човек, ще позвъня на полицията, ще подмамя лъва надалеч от жертвата с парче кърваво месо, ще се завия през глава и... и... и...! Все нещо ще направя! — задъхва се Идея.

— Браво! — похвалва я Лия Либела.

— А сега да вървим! Радвам се, че се видяхме — казва чичо Смяра.

— Много меко казано — отвръща гълтачката на огън.

— Да, слабо се изразих май — съгласява се чичо Смяра. — Чудесно, прекрасно е, че се намерихме отново след всичките тези години! А сега наистина трябва да прибере децата по домовете им!

— Точно така! — отвръща Лия Либела.

Но ние вече сме отърчали напред. Нямаме време за губене. Чака ни Тенекиената планина! Колко много работа има там — всичко ще направим по-хубаво, по-различно, по-голямо, по-добро, ще майсторим, ще ровичкаме, ще се бъхтим, докато стане. Тъй решихме. И тъй ще бъде. Всичко е още пред нас, а и още много неща трябва да се доизмислят. Ще ги вършим и доизмисляме заедно — ние с теб и нашите смешни семейства.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.